

SVĚTLO

24. ČÍSLO / XI. ROČNÍK

8 Kč (12Sk)

15. ČERVNA 2003

Z obsahu:

**Chvála Boha
a prosba o pomoc**
Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
28. května 2003
- strana 2 -

Klanění hodná Trojice
- strana 4 -

**Eucharistický zázrak
ve Finca Betania**
- strana 5 -

Poutník Eucharistie
- strana 6 -

Církev žije z Eucharistie
- strana 8 -

**Zmrtvýchvstalý
uzdravuje v Eucharistii**
- strana 9 -

Zůstat maličký
Terezie z Lisieux měla
již jako dítě neuhasitelnou
touhu po svatosti
- strana 10 -

Slovo biskupa
z plzeňského diecézního
úředního věstníku
Acta Curiae
- strana 11 -

**Když se skutečně
děje jeho vůle**
Urs Keusch
- strana 12 -

**Robert Schuman -
muž, který umožnil
vznik EU**
- strana 13 -

EDITORIAL

Neuhasitelnou touhou člověka je odhalovat tajemství. Pokaždé, když může jako kdysi Archimédes zvolat „Heuréka!“, je to pro něho velkou radostí i satisfakcí. Čím více je však toho, co se podařilo opravdu odhalit, tím více člověk poznává, že hlubina tajemství je vlastně bezedná.

Tajemství tedy není pro člověka jen lákavým objektem, který provokuje k odhalení. Jsou tajemství, která ho uvádějí do oblasti poznamenané úžasem, úctou, posvátnem, a dokonce přímo nedotknutelností. Pozitivisté, materialisté a agnostikové pokládají existenci nevysvětlitelných tajemství za hlavní důvod vzniku náboženství, která jsou podle nich s rostoucím lidským poznáním odsouzena k zániku. To jistě může platit pro různá přírodní náboženství, ale je to naprosto mylný předpoklad, pokud jde o náboženství křesťanské. To, co je na křesťanství zcela jedinečné a výlučné, je právě skutečnost, že je to **náboženství zjevených tajemství**. Zjevených však nikoliv ve smyslu odhalených či rozluštěných. Jsou to tajemství, která pro nás i nadále zůstanou tajemstvími, a to, co je na jejich zjevení úžasné, je právě to, že jsou to skutečnosti, které nás nekonečně přesahují a které by bez Božího zjevení do lidské mysli nikdy ani nevstoupily. Křesťanské náboženství postupuje, pokud jde o jeho posvátná tajemství, zcela opačným směrem, než jak jsou zvyklí uvažovat agnostici: jeho tajemství nemají a nikdy nebudou mít onu dosažitelnou hranici, při jejímž dosažení by bylo možno zvolat „heuréka“, nýbrž vedou do stále rostoucího blaženého úžasu nad Boží nekonečností.

Mezi těmito tajemstvími zaujímá ústřední místo tajemství trojjediného Boha, Boha, který je jeden jediný, a přece nikdy nebyl sám, protože žije svým nekonečně činným božským životem, utvářeným společenstvím tří božských osob. Bůh nestvořil svět z nedostatku jiné zábavy, nýbrž z přemíry své

Pokračování na str. 7

Chvála Boha a prosba o pomoc

Žalm 107, který nám byl představen, je součástí sekvence žalmů v liturgii chval, kterými se zabýváme v našich katechezích. Představuje charakteristiku na první pohled překvapující. Jeho skladba není nic jiného než spojení dvou dřívějších žalmových úryvků, jeden vyňatý z žalmu 56 (v. 8-12) a druhý z žalmu 59 (v. 7-14). První úryvek má ladění hymnické, druhý se vyznačuje prosbou, ale spojenou s Boží předpovědí, která dodává prosebníkovi klid a důvěru.

Dávná liturgická praxe

Toto spojení dává vznik nové modlitbě a tato skutečnost je pro nás příkladem. Ve skutečnosti i křesťanská liturgie často slučuje různé biblické úryvky tak, aby je přetvořila do nového textu, určeného k vyjasnění neznámých situací. Nicméně vazba s původním základem zůstává. Pokud jde o žalm 107 (není to jediný případ; můžeme připomenout jiný doklad, viz žalm 143), ten nám dokládá, jak již Izrael ve Starém zákoně využíval a aktualizoval zjevené Boží slovo.

Nová modlitba ze starých částí

Žalm, který je výsledkem této kombinace, je tedy něco více než jen prostý souhrn a juxtapozice dvou již existujících úryvků. Místo aby začal pokornou prosbou jako žalm 56: *Smiluj se nade mnou, Bože, smiluj se nade mnou* (v. 2), nový žalm začíná rozhodným hlásáním Boží chvály: *Plné důvěry je mé srdce, Bože, plné důvěry je mé srdce, budu zpívat a hrát* (Ž 107,2). Tato chvála stojí místo nářku, který tvořil počátek jiného žalmu (srov. Ž 59,1-6), a stává se tak základem následující Boží předpovědi (Ž 59,8-10 = Ž 107,8-10) a prosby, která je jejím rámcem (Ž 59,7.11-14 = Ž 107,7.11-14).

Naděje a tíživý sen se spolu slévají a stávají se základem

nové modlitby, zcela zaměřené k tomu, aby zasévala důvěru i v čase zkoušky, kterou prožívá celé společenství.

Žalm se tedy otevírá radostným hymnem chvály. Je to ranní zpěv, doprovázený harfou a ceterou (srov. Ž 107,3). Poselství je jasné a má svůj střed v Boží *milosti* a ve *věrnosti* (srov. v. 5): v hebrejštině „heset“ a „emet“ jsou výrazy typické pro vyjád-

ření láskyplné Hospodinovy věrnosti vyplývající ze smlouvy s jeho lidem. Na základě této věrnosti si je lid jistý, že Bůh ho nikdy nezanechá v propasti nicoty a zoufalství.

Úchvatná křesťanská interpretace

Křesťanská četba vykládá tento žalm obzvláště sugestivním způsobem. Ve verši 6 Žalmista oslavuje slávu transcendentního Boha: *Ukaž se ve své vznešenosti na nebesích, Bože*. Origenes, slavný křesťanský spisovatel třetího století, když komentuje tento žalm, navazuje na Ježíšův výrok: *Až budu pozdvižen od země, přitáhnu všechny k sobě* (Jan 12,32), který se vztahuje na ukřižování. Má to za následek to, co tvrdí další verš: *aby se zachránili tvoji miláčkové* (Ž 107,7). Origenes tedy uzavírá: „Jak úžasný význam! Důvod, pro který je Pán ukřižován a pozdvižen, je, aby jeho miláčky byli vysvobozeni... To, co jsme žádali, se potvrdilo: on byl pozdvižen, a my jsme osvobozeni“ (Origene-Gerolamo, 74 omelie sul libro dei Salmi, Milán 1993, s. 367).

Boží odpověď

Přejdeme nyní k druhé části žalmu 107, dílčí citaci žalmu 59, jak bylo řečeno. V úzkosti, kterou Izrael pocítuje jako Boží nepřítomnost a odloučenost (*Bože, odvrhl jsi nás*: v. 12) se pozvedá hlas Boží předpovědi, která se ozývá v chrámě (srov. v. 8-10). V tomto zjevení se Bůh představuje jako soudce a pán celé svaté země, od města Sichemu až k zajordánskému údolí Sukkot, od východních krajín Gileád a Manase až k centrálním a jižním oblastem Efraimu a Judy, aby obsáhl vasalská, ale i cizí území Moáb, Edóm a zemi Filištanů.

Barvitými obrazy vojenské výstroje nebo soudní pravomoci se proklamuje božské panství nad svatou zemí. Jestliže Hospodin kraluje, není třeba se bát: necloumají s námi sem a tam temné síly osudu nebo chaosu. Je zde vždy i v temných okamžicích vyšší plán, který řídí dějiny.

Bůh je jediné útočiště

Tato víra rozněcuje plamen naděje. Bůh jistě ukáže cestu úniku, tj. *opevněné město* položené v Edómu. To znamená, že nehledě na zkoušku a mlčení, Bůh se vrátí, aby se uvedl, aby podpořil a vedl svůj lid. Jen od něho může přijít rozhodující pomoc, nikoliv od vnějších vojenských spojenců, tzn. od ozbrojené síly (srov. v. 13). A jen s ním je možno obdržet svobodu a mohou se stát „velké věci“ (srov. v. 14).

Připomeňme si se svatým Jeronymem poslední Žalmistovu lekcí, vyloženou křesťanským klíčem: „Nikdo si nesmí zoufat pro tento život. Máš Krista, a máš strach? On bude naše síla, On bude náš chléb, On bude náš vůdce“ (Breviarium in Psalmos, Ps. CVII: Pl 26,1224).

Bolletino Vaticano 28. 5. 2004
Mezitaluky redakce Světla

Závazné poslání

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti

Křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého

Odeber se na galilejskou horu, kterou Pán učedníkům označil jako místo setkání. Vždy najdeš bezpečně Pána tam, kde slíbil, že tě bude očekávat. Zde v Galileji začalo před třemi lety jejich velké dobrodružství, které má nyní dojít do svého zánovního vyústění.

Jestliže jsi očekával, že radost jedenácti apoštolů z opětovného Pánova příchodu bude jednoznačná, mylíš se. Učedníci se mu klanějí, ale stále jsou mezi nimi i takoví, kteří pochybují. Nediv se, když se i do tvého srdce vkrádají pochybnosti. Důležité je, abys odpověď na ně nehledal jen u sebe, ale na pravém místě. Jaký je tvůj postoj? Klaníš se božskému Mistru bezvýhradně, nebo spíše pochybuješ? Čeho se týkají pochybnosti? Toho, co přesahuje tvé chápání, ale právě proto se od tebe očekává postoj víry.

Po tak dlouhém společném životě by se mohlo zdát, že učedníci již svého Pána dobře znají. A přece se zjevuje stále nově. Dnes přichází nikoliv jako přítel či bratr, ale jako ten, kdo má od Otce svrchovanou moc. Správně to vycítili právě ti, kteří se mu klanějí, protože Ježíš přichází na dnešní důležité setkání jako **nejvyšší Pán a Bůh**. Je tedy něco mnohem více než mocný přítel, který má sílu léčit těžké neduhy a vyhánět zlé duchy. Když to dělal, byla to všechno ve skutečnosti jen znamení. Ale jeho základní poslání je mnohem vyšší. Přichází k tobě především jako tvůj **Vykupitel a Spasitel**.

Především si tedy buď vědom, že ti není ponecháno na libovůli, aby sis z jeho učení a slov vybíral jen to, co se ti líbí a právě hodí. Tvoje pochybnosti jsou ve skutečnosti pokusy odsunout stranou něco, co se jeví jako nepohodlné a méně příjemné. Ježíš přichází jako ten, jemuž je dána *veškerá moc*, ale není to moc, která by tě chtěla utlačovat. Tato jeho moc je mu dána k tvému blahu a k tvé spáse. Na druhé straně však musíš přijmout, že je to moc, která právem očekává tvou spolupráci. Aby se ti dostalo spásy, je třeba, abys zachoval *všechno, co přikázal*. Ježíš je *přítelem hříšníků*⁽¹⁾, ale není přítelem hříchu. Jeho slitovnost má svou podmínku v příkazu: *Jdi a už nehřeš*⁽²⁾. Nazývá ty, které povolal, *svými přáteli*⁽³⁾, ale nesmíš na to spoléhat, jako by už neplatila jeho slova: *Kdo mě nenásleduje, není mě hoden*⁽⁴⁾. Stále si proto také připomínej jeho varování o osudu nerozumných panen a vinařů, kteří ho nechťeli za krále, měj na paměti, kolikrát vyslovil Ježíš s bolestí *Běda vám!* Pochybnosti směřují k úvahám, zda dát přednost jemu, nebo sobě. Nepoklonit se Pánu jako nejvyššímu Bohu znamená obrátit se

sám k sobě. Obnov svou důvěru a přijmi Ježíšovu svrchovanou moc s úctou, vděčností a pokorou. Je to svrchovaná moc nekonečné lásky.

Ježíš nyní zdůrazňuje svůj božský majestát, protože chce svěřit svým učedníkům věc svrchovaně závažnou a důležitou. Má na srdci budoucnost svého království na zemi a každému, kdo v něho uvěří, ukládá povinnost, aby toto království dále šířil. Proto mu záleží na tom, aby jeho slova přijali jako slova nejvyšší božské autority tak, jak on to má na mysli, a nesnažili se vysvětlovat a upravovat je po svém, jak se komu zlíbí.

Ještě dříve, než vystoupí k Otci, zdůrazňuje, jak velice si přeje, aby se jeho radostná zvěst dostala neporušená a nepřekroucená **ke všem lidem**. Donést tento nesmírný božský dar každému člověku, učít ho božské pravdě a křtem svatým ho učinit Božím dítětem není neúcta k tomu, čím dosud žil a co vyznával. Můžeš dokonce čerpat poučení z bohatství jeho obyčejů a kultury. Ale pravé poznání pravého Boha, které nám zjevil sám Bůh bez naší zásluhy, nekonečně překračuje vše, co sám člověk vytvořil a vytvoří. Abychom splnili, co nám Pán ukládá, nestačí žít se všemi jen v míru, jsme především **odpovědní za jejich evangelizaci**. Všichni lidé mají právo vědět, že Ježíš Kristus, Boží Syn, přišel na svět, aby je vykoupil za cenu své krve, *aby mohli volat – Abba, Otče!* Máš následovat Pána, který *přišel na svět, aby vydal svědectví pravdě*⁽⁵⁾, a celým svým životem svědčit o Ježíši Kristu a přičiňovat se, aby *lidé přijali křest a zachovávali všechno, co Pán přikázal*.

Sám jsi se stal Božím dítětem díky tomu, že zde byli Kristovi učedníci, kteří vzali s celou vážností svůj evangelizační závazek. Křestní vodu ti na hlavu lila lidská ruka, ale činila tak nikoliv jménem svým ani jménem zbožštělého kosmu nebo pomyslného Absolutna, nýbrž jménem osobního Boha, jednoho ve třech osobách, Otce, Syna a Ducha Svatého.

Nejsvětější společenství božských osob ti dalo účast na svém životě, neboť Boží život je sdělování života. Toto sdělování se nesmí u tebe zastavit pro tvou vlažnost nebo pohodlí.

Máš společně dědictví s Kristem. Je to božské vyznamenání, to ovšem znamená, že musíš být také *připraven trpět jako on*. Zdá se ti to možná příliš náročné, ale uvědom si, že už nebudeš stát před žádnou těžkostí sám. Pán bude *stále s tebou*. Jeho svrchovaná moc ti také zaručuje trvalou přítomnost božského Průvodce. *Jeho oko bdí nad těmi, kdo doufají v jeho milost*.⁽⁶⁾ *Uznej to a uvaž ve svém srdci*.

Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil z svůj majetek.⁽⁷⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 7,35; ⁽²⁾ Jan 8,11; ⁽³⁾ Jan 15,15; ⁽⁴⁾ Mt 10,39;

⁽⁵⁾ Jan 18,27; ⁽⁶⁾ resp. žalm 33; ⁽⁷⁾ tamtéž.

Liturgická čtení

1. čtení – Dt 4,32–34.39–40

Mojžíš řekl lidu: „Ptej se dávných dob, které tě předcházely ode dne, kdy Bůh stvořil člověka na zemi: (ptej se) od jednoho konce nebes k druhému, stalo se někdy něco tak velkého nebo bylo něco podobného slyšet, aby nějaký národ slyšel hlas Boha mluvícího z ohně, jako jsi slyšel ty, a zůstal naživu? Nebo zkusil nějaký bůh přijít a vytvořit si národ uprostřed jiného národa zkouškami, znameními, divy, bitvami, mocnou rukou, napřaženým ramenem, úžasnými děsnými činy, jak pro vás to všechno učinil Hospodin, váš Bůh, před vašimi zraky v Egyptě? Uznej to dnes a uvaž v srdci: je to Hospodin, Bůh nahoře na nebi jako dole na zemi; není jiného boha. Zachovávej jeho nařízení a jeho příkazy, které ti dnes přikazují, abys byl šťastný ty a tvoji synové po tobě, abys dlouho žil na zemi, kterou ti Hospodin, tvůj Bůh, dává navždy.“

2. čtení – Řím 8,14–17

Bratři! Všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové. Nedostali jste přece ducha otroctví, že byste museli zase znova žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: „Abba, Otče!“ Spolu s naším duchem to potvrzuje sám Duch (svatý), že jsme Boží děti. Jsme-li však děti, jsme i dědici: dědici Boží a spolutědci Kristovi. Musíme ovšem jako on trpět, abychom tak mohli spolu s ním dojít slávy.

Evangelium – Mt 28,16–20

Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kam jim Ježíš určil. Uviděli ho a klaněli se mu, někteří však měli pochybnosti. Ježíš k nim přistoupil a promluvil: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.“

Klanění hodná Trojice

Velkého židovského učence Martina Bubera se jednou na recepci u ministerského předsedy Bena Guriona zeptali: „Pane profesore, proč vlastně věříte v Boha?“ Martin Buber dal tu to odpověď: „Kdyby Bůh byl jen někdo, o kom je možno hovořit, nevěřil bych v něho. Ale protože je to Bůh, se kterým je možno hovořit, věřím v něho.“

Co tím chtěl Buber říct? V Boha je možno věřit a věříme v něho teprve tehdy, když o něm nehovoříme ve třetí osobě, ale když ho oslovujeme, když mu říkáme TY, když se k němu modlíme. Teprve člověk, který se modlí, je věřící člověk.

Když dnes slavíme slavnost Nejsvětější Trojice, svátek Otce, Syna i Duchu Svatému, nemůže nám jít jenom o to, říct co nejvíce o tomto hlubokém tajemství víry, ale musí nám jít o to, klanět se; klanět se trojjedinému Bohu Otci, Synu i Duchu Svatému. Svátý, svátý, svátý, jak se při mši svaté modlíme, je chvála trojjediného Boha. Je to modlitba, která pochází přímo z nebe.

Starozákonní prorok Izaiáš mohl při povolání za proroka nahlédnout do nebe. Viděl Boha, sedícího na trůně. Kolem stáli serafové a stále zpívali jeden po druhém: „Svátý, svátý, svátý je Bůh, Pán zástupů, země je plná jeho slávy.“

Církev převzala tuto modlitbu serafů, a protože nebe a země jsou plné Boží slávy, proto se modlí a proto se modlíme i my: „Svátý, svátý, svátý Pán, Bůh zástupů. Nebe i země jsou plny jeho slávy, Hosana na výsostech.“ Když se takto modlíme, vyznáváme svou víru v Nejsvětější Trojici.

K Bohu se musíme modlit, musíme se mu klanět, chceme-li v něho věřit, a svou víru musíme vždy vyslovovat v modlitbě.

Věřící člověk je prosící člověk. A před velkými pravdami naší víry, které rozum nebude

moci nikdy proniknout, protože Bůh bude vždy větší než všechno lidské chápání, před těmito velkými pravdami naší víry máme možnost jen vzdávat Bohu chválu a klanět se mu.

Svátý Bernard z Clairveaux řekl jednou o tajemství Nejsvětější Trojice: „Zdůvodňovat toto tajemství je opovržlivost; věřit v toto tajemství je zbožnost; klanět se tomuto tajemství, nést je nezvratitelně v sobě je život a bude pro nás jednou životem věčným.“

Věčný život! Ježíš Kristus se modlí ke svému Otci: *Věčný život je pak to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista* (Jan 17,3).

Poznávat Boha – toto poznání znamená: věřit v něho, milovat ho; v tom spočívá život věčný. A tento věčný život nezačíná až po naší smrti. Začal naším křtem a trvá v nás, pokud věříme v trojjediného Boha.

Tento trojjediný Bůh, v něhož věříme, je Bohem lásky. Sám v sobě je Bůh láska, věčný koloběh lásky mezi Otcem, Synem a Duchem Svatým. Odtud proudí veškerá láska. Tak proudí Boží láska do našeho světa. Z lásky Bůh stvořil svět a člověka, z lásky nás vykoupil.

A když si někdy myslíme, že z této Boží lásky již nic necítíme, pak je to výzva pro naši lásku: musíme v Boží lásku věřit, i když ji právě nezakoušíme nebo necítíme. K zobrazení Nejsvětější Trojice patří také tzv. trůn milosti: Bůh Otec trůní ve svém majestátu, drží ve svých rukou buď kříž s mrtvým Kristem, anebo má ve svém klíně jeho mrtvé tělo a nad ním

se vznáší Duch Svátý v podobě holubice.

Tímto trůnem milosti má být vyjádřeno něco velice důležitého. Nejen že Otec drží mrtvého Syna v náručí, On nám ho také podává: ukřižovaný Syn je darem Otce nám lidem. To je Boží láska k nám, ale tato láska prošla mnohým utrpením. Je to ukřižovaný Syn, kterého nám Otec daruje.

Tento ukřižovaný Syn, náš Pán Ježíš Kristus, nám řekl, že každý, kdo chce být jeho učedníkem, musí stejně jako on vzít na sebe kříž a následovat ho. To je hluboké tajemství, že Kříž a Boží láska patří k sobě! Toto tajemství je pro nás neproniknutelné stejně jako samo tajemství Nejsvětější Trojice. Ale v co nemůžeme proniknout, v to musíme věřit a žít.

Lidé, kteří v následování Krista nesli kříž, mohli zažít, jak se jim to stalo spásnou. Můžeme to prožít stejným způsobem.

*Directorium spirituale,
Regensburg,
překlad -lš-*

SETKÁNÍ KNĚŽÍ V LURDECH

Od 11. do 15. října se bude v Lurdech konat velké setkání kněží, které má za cíl posílit autentickou kněžskou identitu. Pořadatelem setkání je Kongregace pro klérus. Setkání je jednou z odpovědí na encykliku Jana Pavla II. „Církev žije z Eucharistie“, kterou podepsal o letošním Zeleném čtvrtku. Dalším tématem setkání je misijní dimenze pastorační činnosti vzhledem k výzvám dnešní doby a rozjímání o Kristově tváři v Mariině škole. Kardinál Hoyos představil Lurdy všem křesťanům jako „velkou školu modlitby“, kterou vyhledávají četné zástupy poutníků, kteří hledají „vnitřní společenství s Ježíšem skrze Marii“.

INDONÉSIE

Významný představitel muslimů žádá, aby byl vydán zákon, který by zakazoval konverze ke katolické víře v indonéských školách. Každý rok zde asi 19 000 studentů přestoupí ke katolické víře. Zákon by měl takové konverze znemožnit.

Kath-net

Eucharistický zázrak ve Finca Betania

8. prosince 1991 v předvečer slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie ve svatyni Matky Boží ve Finca Betania ve Venezuele se stal eucharistický zázrak. Je to další viditelné znamení, které nám Kristus dává, aby oživil naši víru ve svou skutečnou přítomnost v Eucharistii.

Farář mariánské svatyně P. Otta Ossa Avstizabel sloužil mši svatou pro velké množství poutníků na zakončení vigilijního bdění před slavností Neposkvrněného početí. Před přijetím těla a krve Páně rozlomil velkou hostii na čtyři díly. Jeden z nich požil a teprve po určité době si všiml, že z jedné ulomené části začíná silně vytékat krev. Aby nevyvolal nějakou senzacii, zjistil hostie a věřícím neřekl nic o tom, co se stalo. Po skončení mše svaté přenesl krvácející hostii do svatostánku. Celou událost popisuje takto:

Rozlámal jsem hostii na čtyři části. Když jsem je položil na patenu, nemohl jsem uvěřit tomu, co jsem spatřil: na hostii se utvořila červená skvrna, ze které začala skapávat skutečná krev. Po skončení mše svaté jsem vzal krvácející hostii a zabezpečil jsem ji ve svatostánku. Viděl jsem, že krev stále vytékala. Tři dny byla krev v tekutém stavu, teprve pak začala tuhnout. Velice mě překvapila skutečnost, že krev nijak nevysákla do dosti silné hostie.

Biskup Bello, místní ordinář, byl ihned uvědomen o neobyčejném jevu. Biskup věřil zprávě P. Otty, ale musel povolát speciální komisi, aby krvácející hostii podrobila vědeckému ohledání a aby byla provedena laboratorní analýza krve v Caracasu.

Výsledky výzkumu ukázaly, že z vědeckého hlediska je věc nevysvětlitelná. Naopak krev, která vytekla z hostie, je skutečná krev skupiny AB. To je velmi řídká skupina, která se vyskytuje jen u 5% populace. Je třeba také zdůraznit, že stejnou

krvní skupinu zjistili vědci na Turínském plátně a na zázračně proměněné hostii.

P. Baima Balone, profesor soudní medicíny na univerzitě v Turíně, na základě odborných výzkumů potvrdil, že krev na Turínském plátnu je skutečně lidská krev. Výzkumný systém ABO prokázal, že se jedná o krev skupiny AB. Podobná šetření prováděli roku 1981 rovněž američtí vědci John H. Heller a Alan D. Adler. Nezávisle na sobě dokázali, že v Turínském plátnu se nacházejí skvrny lidské krve skupiny AB. Adler, který je původem Žid, nevěděl, že zkoumá Turínské plátno. Teprve když potvrdil, že je to nepochybně lidská krev, jeden z jeho kolegů mu sdělil, že jde o zkoušku Turínského plátna. Tehdy Adler, který byl nábožensky velmi lhostejný, zvolal: „*Můj Bože, to, že na rubáši jsou stopy krve, je tak zřejmé, jako fakt, že koluje v našich žilách.*“

Neobyčejně zajímavé jsou výsledky výzkumů prováděných na zázračně proměněné hostii v Lancianu v provincii Chieti. V tomto italském městečku se v VIII. století stal eucharistický zázrak. Jeden baziliánský mnich pochyboval o skutečné přítomnosti Krista v Eucharistii. V době, kdy sloužil mši svatou, se ve chvíli pozdvihování v rukou pochybujícího kněze změnila hostie v tělo a ztratila vzhled hostie, víno se pak proměnilo v krev podobnou lidské krvi. Papež Pavel VI. v roce 1970 nařídil provést vědecký výzkum, který provedla skupina vědců pod vedením Odoarda Linoleho, profesora anatomie a histopatologie, chemie a mikrobiologie na univerzitě v Sieně. Výsledky výzkumu byly senzační a našly své místo na prvních strán-

kách všech italských novin. Ukázalo se, že hostie, která se podle zápisů změnila v VIII. století v lidské tělo, má buňky svalu lidského srdce a osrdí i buňky nervového systému, charakteristické pro srdeční sval. Krev je skupiny AB. Vyšetření pěti hrudek ztuhlé krve (už sám fakt jejich přetrvání do dnešních dnů je nevysvětlitelný) potvrdilo, že je to opravdu krev skupiny AB. Tři roky nato putoval do Lanciana kardinál Karol Wojtyła. Celou noc probděl v adoraci před Kristem, přítomným v Eucharistii. Do pamětní knihy napsal: „*Fac nos Tibi semper magis credere, in Te spem habere, Te diligere.*“ (Učiň, abychom v Tebe

více věřili, v Tebe doufali, Tebe milovali.)

Eucharistické zázraky jsou znamením, kterými chce zmrtvýchvstalý Ježíš probudit a posílit naši víru v to, že „zůstal s námi po všechny dny až do skonání světa“ a je skutečně zázračně přítomen v Eucharistii. Eucharistie je největším duchovním dobrem Církve a celého lidstva, protože je to sám Kristus, náš Spasitel, pod způsoby chleba a vína. „V Nejsvětější Svátosti oltářní je obsaženo opravdu, skutečně a podstatně tělo a krev našeho Pána Ježíše Krista s duší a božstvím, a tedy naprosto celý Kristus. (...) Kristova eucharistická přítomnost začíná ve chvíli proměňování a trvá, dokud existují eucharistické způsoby. Kristus je celý a celistvý v každé způsobě a v každé její části: proto lámání chleba nerozděluje Krista“ (KKC 1374, 1377).

Zmrtvýchvstalý Kristus nám dává sebe celého v Eucharistii, aby nás proměnil svou láskou a přivedl k plnosti štěstí. Apeluje na nás slovy, která řekl sv. Faustyně, a ta je zapsala ve svém Deníčku:

Ach, jak mě bolí, že duše se se mnou tak málo spojuje ve svatém přijímání. Čekám na duše, a ony jsou lhostejné. Miluji je vroucně a upřímně, a ony mi nedůvěřují. Chci je zahrnout milostmi, a ony je nechťejí přijmout. Zacházejí se mnou jako s něčím mrtvým, a přece mám srdce plné lásky a milosrdenství. Abys jen trochu poznala moji bolest, představ si necitlivější matku, která velice miluje své děti, a přece ty děti pohrdají láskou matky. Uvaž její bolest, nikdo ji nepotěší. To je jen slabý obraz a podobnost mé lásky (D 1447).

M. P.

Z Mihujsie się 2/2003
přeložil-lš

◀ Relikviář v Lanciano: Nahoře srdeční sval, dole granule krve

Poutník Eucharistie

Kazimír Barello 31. ledna 1857 – 9. března 1884

V Cavagnollo nedaleko Turína se 31. ledna 1857 narodil Kazimír Barello jako syn pokorných venkovanů, jejichž jediným bohatstvím byla pevná víra v Boží prozřetelnost. Od rodičů obdržel křesťanskou výchovu, prostou a přímočarou. S přestávkami navštěvoval školu a docházku skončil již ve třetí třídě, podobně jako mnoho chlapců v té době.

13. srpna 1868 přijal bířmování a rok nato první svaté přijímání. Již jako chlapec se vyznačoval láskou k modlitbě a silou při překonávání životních těžkostí. Jeho mladá matka se rozstonala a on jí dosloužil až k smrti. Ve 12 letech se stal sirotkem.

Zvláštní povolání

Jednou v létě se v sousedním místě slavila poutní slavnost. 14letého Kazimíra přitahovala hudba, která tam hrála, a tak neodolal a k večeru se vytratil a utekl tam, aby si trochu zatančil. Když se pak vracel, napadlo ho, jak je to všechno povrchní, a rozhodl se, že už se nikdy nebude věnovat prázdné zábavě. V roce 1872 těžce onemocněl. Na svátek Nanebevzetí Panny Marie šel do kostela. Tam se mu zjevila Panna Maria, uzdravila ho a řekla mu: „Musíš sloužit Bohu životem pokání a modlitby.“ Rok nato znovu onemocněl a Panna Maria ho napomíná: „Proč jsi nedržel slib? To je důvod, proč jsi znovu nemocný. Musíš začít život pokání a putovat světem, jak jsi slíbil. To od tebe chce Pán Ježíš.“

Modlitba a pokání: stejné poselství jako v Lurdech. Kazimír dále pracuje na poli se svými příbuznými a pomýšlí na to, že se zcela zasvětil Bohu. V roce 1874 se mu Maria zjevuje potřetí a nařizuje mu, aby odešel. Kam? Kam bude chtít Bůh.

Na cestách světa

V jeho srdci vyrostla velká láska k eucharistickému Ježíši. Začíná trávit všechny čas v kostele v adoraci, jako by přímo fyzicky pochopil: „Jestliže je skutečně živý Ježíš přítomen zde, kam bys chodil?“

K modlitbě připojuje tradiční úkony pokání. V roce 1874 na podzim se souhlasem otce odchází. Od té doby se stává putujícím a kajícím poutníkem, prosícím za svět. Chodí a zastavuje se v kostelech, modlí a obětuje se za obrácení světa, za odčinění hříchů a posvěcení kněží.

Jeho prvním cílem byl chrám Panny Marie La Consolata v Turíně. Vyzpovídá se, účastní se mše svaté a pokud je kostel otevřený, setrvává v adoraci. Vydělává si na chléb pokornou prací jen tolik, aby mohl žít jeden den a dát něco i chudým. Veden vnitřním vnuknutím, které zná jen on, odebere se do Janova, kde zůstává až do konce roku 1876. Zamílován do Ježíše, vyhledává kostely, kde se právě konají čtyřicetihodinové adorace, Nikdy se nemůže nasycit přítomností Nejsvětější Svátosti. Modlí se před ní na kolenou deset i dvanáct hodin denně.

Koncem března 1876 je v Římě u Svatého Petra a u Santa Maria Maggiore. Setká se s papežem Piem IX. a dostane od něho požehnání. Putuje dále do Neapole s úmyslem, že se pokusí dostat nějakou lodí do Svaté země, země Ježíšovy, ale nepodaří se mu to. V Neapoli je uvězněn kvůli svému způsobu života a eskortován do rodného Cavagnolla. V létě 1876 odjede do Španělska, kde navštíví Santiago de Compostella, pak jde do La Saletty a do Lurd. Dostane se až do Portugalska, kde zůstane do prosince 1877. Na Vánoce je opět v Cavagnollu připraven nastoupit vojenskou službu.

Ale doma ho čeká krásná dívka jménem Rosina, která se do něho zamiluje. Kazimír slíbí Rosině, že se s ní ožení, až se vrátí z vojenské služby.

Na shledanou v nebi

Od února 1878 do srpna 1880 vykonává vojenskou službu v Turíně, v Benátkách a nakonec v Pescaře. Plní svědomitě své povinnosti a tráví všechny volný čas v kostele před svatostánkem. Kamarádi se mu vysmívají, přezdívali mu „fráter“, ale mnozí, podníceni jeho příkladem, se obracejí. V květnu 1879, když se modlil večer růženec, zjevila se mu Panna Maria znovu a vysvětlila mu, že Pán Ježíš chce, aby se stal poutníkem světa: „Miluj mě a celý se mi zasvěť. Nebud' mi nevděčný. Plň mé příkazy, vzdávej mi úctu před celým světem a nestyd' se za mne... Odevzdej se mi v nebezpečích a já neopustím hříšníka, který se kaje a miluje mě.“

Kazimír napsal otci. „Kdybys mohl vidět to, co vidím já, plakal bys radostí... Nashledanou v ráji.“ Své snoubence napsal: „Budu sloužit jen Bohu. Nemysli na mě. Velice jsem tě miloval, ale láska k Ježíši, kterou zakouším, je nekonečně větší.“ Rosina se již nevdala a také ona žila jen pro Ježíše.

Nastoupil na loď, která ho odvezla do Španělska. Pak přišel do Barcelony a zůstal zde až do jara 1881. Španělsko se stane jeho druhou vlastí. Ti, kteří ho potkají, budou říkat: „Kazimír málo mluví, mnoho se modlí a všem naslouchá.“ Tráví dlouhé hodiny v kostele, spí na holé zemi, pomáhá chudým z úspor za svou práci. Určitou dobu mezi rokem 1881 až 1882 žije jako poustevník v přísném pokání a jeví se jako mládenec neobyčejné čistoty.

Ježíš je můj poklad

Když se Kazimír po několika měsících dozví, že jeho otec zemřel, vrací se do Itálie. Je předmětem posměchu, přepadení,

několikrát se ocitne ve vězení, ale raduje se, že může trpět pro Ježíše a za obrácení hříšníků. Mnozí, kteří pochopili jeho poselství, si ho váží jako Božího muže, jiní, které dojmá, se obrací k Bohu.

V Cavagnollu v únoru 1883 se kající zříká dědictví ve prospěch svého bratra Corrada: „Můj poklad je Ježíš.“ Farář don Amione vypráví, že když byl Kazimír doma, často se zpovídal, chodil na mši svatou a pak setrvával dlouho v modlitbě s očima upřenými na svatostánek, modlil se k svátostnému Ježíši, plakal a obětoval se jako smír za pohoršení, svatokrádeže a pohrdání, které musí Pán přijímat od mnoha lidí.

V březnu 1883 odjede znovu do Janova. Cestou hovoří s různými lidmi o Ježíši a o věčných pravdách: o cíli lidského života, o spáse duše, o útěku před hříchem, o očistci, o nebi a způsobí četná obrácení. Jeho bezmezná láska k Ježíši mnohé dojmá, probouzí v nich lásku k Bohu a touhu klanět se mu v adoraci. V Janově 17. dubna 1883 potká kněze Dona Gianbattistu Semina, který se stane jeho duchovním vůdcem a potvrdí jeho zvláštní povolání „eucharistického poutníka“ a „poutníka Neposkrvněné“. Don Semino mu doporučuje, aby přijímal Eucharistii co nejčastěji.

Bláznem pro Boha

Jednomu mladíkovi, který ho lituje kvůli jeho pronásle-

dování, Kazimír odpoví: „Nikdy nemáme takovou jistotu, že plníme Boží vůli, jako když pro něj trpíme.“ Jinému mladíkovi vysvětluje: „Pyšní se nechtějí stát svatými; a přece to je cíl, pro který jsme byli stvořeni.“

2. května 1883 v předvečer Nanebevstoupení Páně se kolem něj shlukne dav lidí a je odveden do vězení. Další den je vlivem nepřátel Církve vyhnán z Janova. Působí prý těžkostí už svou přítomností! Koncem měsíce dlí již v Rimini v modlitbě u svaté Kláry, u oltáře svatého Josefa Benedikta Labre, jehož životopis čte a napodobuje ve způsobu života. Zastaví se v Loretu ve Svatém domku, pak v Lancianu v kostele eucharistického zázraku, kde je 5. června 1883 přijat do třetího řádu svatého Františka.

Mons. Luigi Agazio, svatý biskup v Triventu, který ho v těch dnech přijal, ho pokládá za světce a prohlásí: „Kazimír vyhledává místa, kde je více kněží a více mší svatých, aby mu nikdy nechyběla příležitost žít se eucharistickým chlebem.“

V Campobassu je opět uvězněn a eskortován do Cavagnolla. Je spokojen, že se mohl opět setkat se svými krajany s pouty na rukou a takto pokořen se ještě více podobat Ježíši v jeho utrpení. Bratr vyžádá jeho propuštění a ubytuje ho u sebe. Kazimír tráví dny před svatostánkem, koná nejtvrďší práce a spí na slámě pod širým nebem.

V roce 1883 na svátek Panny Marie Růžencové se odebere do Montea, kde se dlouho modlí v kapli sv. Grata tak, aby ho všichni viděli jako kajícího. „Jako mladík jsem tu dával pohoršení, nyní to chci napravit. Jednomu kamarádovi z mládí, který se ho snaží přemlouvat, odpovídá: „Mnozí mě tu pokládají za blázna. Ať si říkají, co chtějí. Je lepší být bláznem pro Boha, než moudrým pro tento svět.“ Je to jeho program: bláznovství Kříže, božský Ukřižovaný zachraňuje svět na ještě větším pranýři.

Vězeň svatostánku

8. října 1883 navždy opouští Cavagnollo. Odejde do Španělska, 8. prosince se modlí v mariánské svatyni v Monseratte. Ve Valencii je hostem P. Cervery. Kazimír obdrží dopis od Dona Semina: „Zpovídej se často, přijímej svatě přijímání každý den. Odčiňuj krivdy, které Ježíš přijímá v této svátosti. Přetvoř se v něj.“ Poslouchá tyto rady s největší dokonalostí.

V místech, kudy prochází, prostý a radostný, působí obrácení již svou přítomností. V Jativa v únoru 1884 za velmi chladných dnů pomáhá chudým, nemocným a uvězněným a káže opravdové lidové misie. Pak zamíří do Santiaga, doprovázený mnoha lidmi, kteří mu chtějí být nablízku, ale nedojde tam. Lidé o něm říkají: „Je to světec, jako druhý Ježíš.“

V Alcoy je hostem jednoho obchodníka se sukem, Josefa Valera. 23. února 1884 pokřtí v nouzi jeho dítě, které dostane jméno Kazimír. Nyní cítí, že se blíží jeho poslední hodina. Na Popeleční středu říká těm, kteří ho přijdou navštívit: „Alcoy se provinilo velkým hříchem. Váš průmysl je v úpadku, protože kvůli svému zisku nesvětíte neděli, den Páně. Změňte svůj život.“ To je jeho závěť, která byla vyslyšena.

I když polední dny měl těžkou horečku a zápal plic, trávil je v kostele: „Myslet na Ježíše, který je skutečně přítomen a skryt v Eucharistii, myslet na to, že je tu z lásky ke mně, vidí mě, slyší mě, naslouchá mi, je pro mě důvodem k největší radosti a nikdy neodejdu z jeho přítomnosti.“

Na pokyn Panny Marie se stal Kazimír „zajatcem svatostánku“, který je jediným zdrojem svatosti a každé milosti.

9. března 1884 v 16. 30 odešel Kazimír Barello k věčnému setkání s Bohem. Bylo to na druhou neděli postní, neděli Proměnění Páně na hoře Tábor. Bylo mu 27 let.

V roce 2001 ho Jan Pavel II. prohlásil za ctihodného.

*Z Maria Auxiliatrice 6/2002
přeložil-lš*

EDITORIAL – pokračování ze str. 2

lásky. Právě tato samým Bohem jedine a výlučně v křesťanství zjevená pravda o nevýstíže Boží podstatě je základem výlučnosti a jedinečnosti a naprosté nesrovnatelnosti křesťanství se všemi jinými náboženstvími. Bůh, který není trojjediný, není Bůh a patří do oblasti lidských smyšlenek a projekcí, přičemž jedine o Bohu Starého zákona můžeme říct, že je to trojjediný Bůh, který prostřednictvím vyvoleného národa připravoval lidstvo na obdivuhodné zjevení své trojjedinosti skrze Ježíši Krista, svého jednorozeného Syna.

Krásu a vznešenost této božské podstaty nemůžeme nikdy obsáhnout, a proto pro ni nemáme ani slov. Ani ti Boží vyvolení, kterým Bůh dal v mystickém vytržení nahlédnout do tohoto nevýslovného bohatství svého vnitřního života, nejsou nám z toho schopni svými slovy nic sdělit. Víme však bezpečně, že život trojjediného Boha je nekonečná výheň a koloběh lásky. Proto také všechno, co Bůh koná, není nic jiného než projev jeho lásky.

Teprve zjevení tajemné a vznešené pravdy o trojjediném Bohu uvádí do plného světla, co to znamená, že člověk je stvořen k Božím obrazu. Je k němu stvořen především jakožto „homo socialis“, jakožto bytost určená pro život ve společenství, bez kterého nemůže existovat. Duchovní schopností rozum a svobodná vůle uschopňují člověka v první řadě, aby žil a byl blažený tím, co oživuje a oblažuje Původce veškerého života a blaženosti, a to je **lásky**. Člověk, který nemiluje, ztratil svou podobnost s Bohem. Egoismus je nejrouhavější forma odmítání Boha. Je to **antiteismus**.

Protože láska je účast, sdílení a sebedarování, nalezla nekonečná Boží láska stejně tajemný a pro nás nepochopitelný způsob účasti, sebesdílení a sebedarování v tajemství Eucharistie.

Je to další Boží dar, kterým křesťanství nekonečně a nedostíže přesahuje všechna jiná náboženství a jejich kultury. Eucharistie je tajemství přímého napojení na koloběh božského života Nejsvětější Trojice, je to brána, skrze niž vstupujeme přímo do jejího lůna. V Eucharistii se neseťkáváme jen s Ježíšem Kristem. Je to setkání s celou Nejsvětější Trojicí: Z Otcových rukou přijímáme jeho největší dar, jenž se počal z Ducha Svatého, který také posvětil dary a proměnil je v jeho božské tělo a krev. Odpovídá naše chování a úcta, časový prostor, který Eucharistii věnujeme, tomuto jedinečnému prostoupení člověka Bohem? Tajemství není totéž co nevědomost!

Časová bezprostřednost liturgické oslavy obou těchto nevznešenějších Božích tajemství nám tak ukazuje, jaký je skutečný cíl a smysl naší existence a našeho života. Je jen jeden důvod, proč nesetrvávat ustavičně u svatostného Spasitele: abychom mohli ve svých lidských podmínkách uskutečňovat jeho koloběh lásky – abychom mohli jít a prokazovat mu každým svým skutkem a slovem lásku také v našich bližních a všude hlásali zvěst o jeho nekonečné dobrotě a slávě. Všechno ostatní je marnost nad marnost. Není opravdovým křesťanem, komu není zcela jasné a samozřejmé, že všichni lidé musí poznat právě **tohoto trojjediného Boha a jeho eucharistický dar**, kterému se nic jiného nemůže vyrovnat. Ctihodný sluha Boží Kazimír Barello nám svým podivinským způsobem života vlastně výmluvně ukazuje, které jsou dvě podstatné složky křesťanského života: adorace a služba bližním. Svaté následujeme nikoliv tím, že je kopírujeme, ale že si osvojujeme jejich hodnoty. K jejich uskutečnění je třeba dát se vést Duchem Svatým a tou, kterou si vyvolil za svou lidskou Snoubenku a Spolupracovnici.

-red-

Církev žije z Eucharistie

Nová encyklika papeže Jana Pavla II., kterou podepsal o letošním Zeleném čtvrtku v 25. roce svého pontifikátu a v Roce růžence, je nový významný a věročně závazný dokument.

Skutečně věřícím nepřináší mnoho nového: mše svatá je středem katolické víry. „Církev žije z Eucharistie,“ píše Jan Pavel II. v první větě své encykliky. To je také jádro tajemství Církve. Ale základní pravdy týkající se Eucharistie vyžadují v dnešní zmatené době opětovně vyjasnění a potvrzení.

V jednotlivých kapitolách encykliky se jakoby snoubí věroučný obsah s papežovým sklonem k poezii. Například v ličení, jak Kristus opouští Večeřadlo a přechází se svými učedníky přes potok Cedron do Getsemanské zahrady: „V této zahradě je ještě dnes několik prastarých olivovníků. Snad byly svědky toho, co se onoho večera v jejich stínu odehrálo, když Kristus v modlitbě upadl do smrtelné úzkosti a jeho pot stékal k zemi jako krev.“

2000letá tradice

Obsahově se papež odvolává jako vždy na dvoutisíciletou tradici katolické Církve, aby přesvědčil čtenáře o pravdě a o stále trvající skutečnosti, že Kristus byl pro nás ukřižován a tímto nad pomyslení strašným způsobem smrti nás vykoupil ze smrti a hříchu. Kristus ustanovil Eucharistii ve Večeřadle. Jejím základem a zdrojem je celé „velikonoční triduum“, tři dny od ukřižování až po slavné zmrtvýchvstání Ježíše Krista.

Právem říká Jan Pavel II. také, že přirozeně existuje tajemná „současnost“ mezi oním triduem a jeho trváním v průběhu tisíciletí.

Abyste přesvědčil čtenáře o pravdě toho, co říká, vzpomíná Svatý otec na mnoho mší svatých, které slavil jako kněz, biskup a konečně jako papež.

„Vzpomínám na farní kostel v Niegowici, kde jsem vykonával svou první pastorační funkci, na kapitulní chrám sv. Floriána, na wawelskou katedrálu, na baziliku sv. Petra a mnoho bazilik a kostelů v Římě a po celém světě. Mohl jsem sloužit mši svatou v kaplích u horských stezek, na březích jezer, na mořském pobřeží; sloužil jsem ji na oltářích zbudovaných na sportovních stadionech, na náměstích... Tato různorodá scenérie mých eucharistických slavností mi dává mocně prožívat její univerzální, ba kosmický charakter. Ano, kosmický! I když je Eucharistie slavena na malém oltáři vesnického kostela, je to vždy Eucharistie celebrowaná v jistém smyslu na oltáři světa. Ona spojuje nebe a zemi, zahrnuje a prostupuje všechno stvořené.“

Univerzální charakter

S obdivem hovoří papež o naučném výkladu Tridentského koncilu o Nejsvětější Eucharistii a odmítá tak pozitivní a velice zřetelnou formou všechny lutersko-protestantské zmatky o podstatě svátosti oltářní. Papež se proti těmto bludům staví zcela jasně. Činí tak velice slušně, ale zcela jednoznačně. Každý věřící ví, koho tím myslí, když píše:

„Církevní zlořády přispívají k zatemnění pravé víry a katolického učení o této svátosti. Vynořuje se značně zjednodušující chápání eucharistického tajemství. To bývá zbavováno své obětní hodnoty a prožívá se tak, jako by mělo pouze hodnotu společného bratrského setkání.“

A papež dále zdůrazňuje: „Kromě toho zůstává v pozadí nezbytnost služebného kněžství, opřeného o apoštolskou posloupnost a Eucharistii, zatemňuje se svátostný charakter Eucharistie, která bývá redukována na pouhé hlásání.“

Na tomto místě převažuje u papeže, jinak pozitivně myslícího, jeho kritika všeho toho, co se ho bolestně dotýká: „Z toho těží tu a tam ekumenické iniciativy, jakkoliv ušlechtilé v svých záměrech, které odporují kázni, s jakou Církev vyslovuje svou víru. Jak nevyjádřit nad vším tím hlubokou bolest? Eucharistie je příliš velký dar, než aby mohla strpět dvojnásobnost a snižování významu.“

Každopádně má encyklika přispět k tomu, aby byly vymýceny všechny dnešní nepřijatelné nauky a praktiky. To je papežova naděje a přesvědčení.

Že Svatý otec vyzývá v této souvislosti pastýře k osobnímu svědectví, je toho samozřejmý důsledek: „Je věcí pastýřů, aby povzbuzovali mimo jiné také osobním svědectvím k eucharistické účtě, zvláště k vystavení Nejsvětější svátosti a k uctivému setrvání před Kristem přítomným pod eucharistickými způsoby.“

Svátostné kněžství

Svatý otec také zcela logicky opakuje závazná prohlášení týkající se svátostného kněžství a zdůrazňuje s velkým důrazem jeho nezastupitelnost a nenahraditelnost. Jen svátostné kněžství spojuje právoplatně eucharistické proměňování s Kristovou obětí na kříži. Pro obec věřících je kněz naprosto nezbytný, aby se mohla konat eucharistická shromáždění. Obec věřících si nemůže sama dát posvěceného nositele kněžského úřadu. Jasněji už se nemohl vyjádřit.

Jan Pavel II. důrazně upozorňuje, že při slavení Eucharistie je nutno přesně a věrně dodržovat liturgické normy a poukazuje na nešvary, které jsou důsledkem zneužívání liturgické reformy. Špatně pochopená tvořivost vnesla do slavení mše svaté „neschválené a často zcela nevhodné novinky“. „Liturgie není pro

nikoho soukromým vlastnictvím, ani pro celebranta, ani pro společenství.“ Z toho důvodu uvádí Jan Pavel II.: „Aby se posílil hluboký smysl pro liturgické předpisy, požádal jsem příslušná oddělení Římské kurie, aby k tomuto tématu připravila konkrétnější dokument s odkazy právního charakteru.“

Eucharistie a ekumenismus

Papež odpovídá na všechny pseudoekumenické pokusy, které by chtěly jen tak překlenout rozdíly v přesvědčení víry mezi protestanty a katolíky: „Proto se katolíci věřící, i když respektují náboženské přesvědčení svých odloučených bratří, musí zdržet účasti na přijímání podávaném při jejich slavnostech, aby nedávali prostor dvojnásobnosti, pokud jde o povahu Eucharistie, a splnili tak povinnost vydávat jasné svědectví pravdě. To by jen zdržovalo cestu vedoucí k plné a viditelné jednotě. Podobně není možno se domnívat, že lze nahradit nedělní mši svatou ekumenickými bohoslužbami slova nebo společnými modlitebními setkáními s křesťany patřícími k uvedeným církevním společnostem nebo účastí na jejich bohoslužbách.“

Papež se plným právem snaží v tomto důležitém bodu encykliky vystupovat ne se zdviženým prstem, ale poukázat na platné církevní zákony: „V tomto ohledu příkaz církevního práva neponechává žádný prostor pro nejasnosti, a to v poslušnosti vůči normám stanoveným na Druhém vatikánském koncilu.“

Encyklika je pro Církev za současné situace opravdu potěšující a připomíná jednoznačně církevní nauku týkající se Eucharistie a mše svaté, která je nekrvavým zpřítomněním Kristovy oběti na kříži a nemůže být zaměňována s pouhou vzpomínkou ani společnou hostinou.

-ra-

Zmrtvýchvstalý uzdravuje v Eucharistii

Nejdůležitějším okamžikem, ve kterém nás chce zmrtvýchvstalý Kristus uzdravit, je chvíle, kdy ho přijímáme ve svatém přijímání. Bohužel, často se vkrádá rutina a my přijímáme Eucharistii bez živé víry ve skutečnou přítomnost Zmrtvýchvstalého.

Chci vám říci dvě upozornění: 1. *Antipatie, hněv a urážky zavírají dveře před Spasitelem*, jak napsala sv. Edita Steinová. Vždy před každou mší svatou je nutno odpustit všechno všem a prosit Ježíše o uzdravení negativních citů, abychom upřímně přáli dobro všem, kteří se proti nám provinili, i všem těm, kteří nám přejí zlé nebo nás nenávidí. Kdykoliv přistupujete ke svatému přijímání, představte si vždy Ježíše, který vám přináší ten nejsilnější lék celého světa, svoji lásku – své vlastní Tělo a Krev pod způsoby chleba a vína. Svatý Augustin říká: *Když přijímáš Uzdravitele, máš všechno.*

2. Po přijetí svatého přijímání zavři oči a těš se z Ježíšovy přítomnosti. Přijetí Ježíše v Eucharistii je výjimečnou událostí. Je to čas jedinečného intimního setkání s Pánem. Ježíš řekl, že v tu chvíli je v nás Boží království. **Po svatém přijímání máme v duši celé nebe.**

Je mimořádně důležité, abys po svatém přijímání dal Ježíši alespoň 5 minut mlčení, abys byl s ním zcela sám tváří v tvář. Den má 1440 minut. Jestliže nejsi schopen věnovat Pánu pět minut v nejdůležitějším setkání s ním, pak rezignuješ na přijetí všech milostí, kterými tě touží obdarovat. Po svatém přijímání má být ticho, žádná hudba ani hlasitá modlitba. Je to výjimečný čas k tomu, abychom rozmlouvali s Pánem, svěřili mu své problémy, starosti, poděkovali za všechno a prosili o uzdravení.

Ve své knize *Uzdravení skrze Eucharistii* jsem popsal mnoho uzdravení lidí během svatého přijímání. O jednom z nich bych vám chtěl povědět. Jedná se o kněze, který bydlel v mé farnosti. Ten kněz byl důchodce. Protože měl rakovinu prostaty,

léčili ho ozařováním rentgenovými paprsky. Jednoho dne se na mě obrátil a prosil mě: *Prosím tě, modli se za mě, lékař mi řekl, že mám špatný krevní obraz a že nebudu moci pokračovat v ozařování. Poradil jsem mu, aby ve chvíli, kdy bude přijímat nejsvětější Krev, prosil o transfuzi krve.* Byl tímto návrhem trochu zaskočený. Odjížděl jsem právě na konferenci. Když jsem

se za dva dni v noci vracel, čekal na mě netrpělivě, aby mi sdělil, co se stalo: *Udělal jsem, co jsi mi radil. Když jsem požíval nejsvětější Krev, prosil jsem Pána o transfuzi krve. Když jsem se vrátil do nemocnice, třikrát mi brali krev na vyšetření. Nakonec přišel lékař do mého pokoje a řekl mi: „Máte dokonalé výsledky!“ Ale já jsem přece za 72 let svého*

života nikdy neměl vynikající výsledky. Po mnoho let mě léčili na nějaké problémy s krví. Lékař mi také řekl, že stav mých krvinek je jiný než minulý týden. Byl to zvláštní fakt, vědecky nevysvětlitelný. Moje krev byla úplně změněná. Pochopil jsem, že Ježíš skutečně provedl transfuzi mé krve. Odpověděl jsem lékaři: „Stav mých krvinek je jiný než minulý týden, protože nyní to jsou krvineky z krve Ježíše Krista.“

Uzdravený kněz byl šťastný. Zabýval se vědeckým výzkumem a jeho životním dílem bylo zpracování eucharistických zázraků, které se staly ve středověku. Mnoho amerických vědců využívalo jeho prací a psalo knihy na téma uzdravení ve chvílích sv. přijímání. Nikdy si nedovedl představit, že se sám stane předmětem eucharistického zázraku.

Jeden z nejzajímavějších příspěvků na konferenci, jaký jsem slyšel na téma Eucharistie a který opravdu promluvil k mému srdci, bylo svědectví, které přednesla jedna obráčená věstkyně a bývalá čarodějnice. Řekla, že Satan ví o pravé přítomnosti Ježíše v Eucharistii, proto když chce nejvíce zneuctít Boha, tehdy posílá svého služebníka, aby ukradl posvě-

cenou hostií, která je pak zneužita při černé mši. Obráčená věstkyně také vyznala, že satan se natolik opíjí po katolicismu, že si vytvořil svých sedm satanských „svátostí“ a svou démonickou hierarchii. Satan ví o skutečné přítomnosti Ježíše v Eucharistii a ví, že katolická církev je Církví Ježíše Krista, a proto s takovou zavidlostí bojuje proti kněžství a Církvi. Bohužel i mezi osobami, které se pokládají za katolíky, je možno potkat takové, které ztratily víru ve skutečnou přítomnost Ježíše v Eucharistii anebo se potýkají s nepochopením učení Církve v této oblasti. Jestliže máš v tomto směru problémy, popros Pána o pomoc. Jen on může uzdravit tvou nedůvěru a obnovit tvou víru. Zavři oči a představ si, jak přistupuješ ke svatému přijímání. Podívej se na Ježíše, který se ti dává v hostií. S velkou důvěrou mu odevzdej sám sebe do jeho úplného vlastnictví a on jistě skutečně tvé duchovní uzdravení. Fyzicky uzdraví jedině tehdy, když to bude prospěšné pro tvé duchovní dobro, ale o tom ví jen on sám. Proto mu vždy děkuj a opakuj: **Ježíši, důvěruji Ti!**

Podle přednášky na konferenci o R. De Grandisovi SJ zpracovala Anna Tuchowska Z Mijęcie się 2/2003 přeložil-lš

Zůstat maličký

To je vůle Boží, vaše posvěcení (1 Sol 4,3). Touto výstižnou větou nám sv. Pavel objasňuje, v čem spočívá smysl našeho života. Má-li náš život odpovídat Boží vůli, musíme ze všech sil usilovat, abychom byli svatí.

Terezie z Lisieux, malá Terezička, měla již jako dítě absolutní touhu stát se svatou. Proto se Terezie vydala vášnivě na cestu svatosti, které mohou dosáhnout i „malé duše“, ke kterým se počítala.

Na počátku svého hledání však narazila na velký problém: když se srovnávala se světci, musela konstatovat, že mezi ní a nimi je rozdíl jako v přírodě mezi velkou horou, jejíž vrchol se ztrácí v mracích, a hořčičným semínkem.

Přesto neztrácela odvahu. Říkala si: „Bůh nevlévá žádná nesplnitelná přání, mohu tedy i při své malosti usilovat o svatost; je pro mě nemožné, abych se udělala větší, musím tedy snést samu sebe takovou, jaká jsem, se všemi svými nedokonalostmi; chci však hledat prostředky, jak přijít do nebe po své malé cestě, po přímé, krátké a doce-lé nové cestě.“

Žijeme ve století vynálezů, dnes se už nenamáháme, abychom vystupovali po schodech, u bohatých nahrazuje výtah schodiště. I já musím najít výtah k Ježíši, protože jsem malá na to, abych vystupovala po obtížných schodech dokonalosti. Hledala jsem ve svatých knihách nějaký odkaz na výtah, který bych mohla použít, a narazila jsem v Knize moudrosti na tato slova: *Kdo je zcela maličký, ať přijde ke mně...* To je pojízdná židle, která mě má vyzvednout k tobě: Tvoje náruč, Ježíši!

Terezie objevila svou cestu ke svatosti, cestu pro maličké, svou malou cestu. Základní postoje této cesty jsou: vůle zůstat malý a neochvějná důvěra. Terezie vysvětluje, že je třeba „uznat svou nicotu, všechno

očekávat od Boha a s ničím si nedělat starosti“.

Ideál křesťanské dokonalosti po dlouhá staletí spočíval v tom, stát se velkým, konat heroické skutky ve všech ctnostech a přetovat askezi. Terezie naopak nově poznala, že Bůh se snižuje k slabým a hledá ztracené.

Tereziččina malá cesta není žádná systematická nauka. Otevírá se před námi, když uvažujeme o jejím životě. Její cesta je schůdná pro všechny: pro lidi, kteří nesou tu největší odpovědnost, i pro malé, pro učené i nevzdělané. Předpokladem je uznat vlastní neschopnost udělat jen sám od sebe něco dobrého. „Aby mohl po této cestě člověk jít, musí být chudý v duchu a prostý,“ prohlásila Terezie, „úplně jako dítě.“

Malé děti často padají. Proto Terezie všem zdůrazňuje, aby se pro své slabosti a chyby nedali deprimovat. Již jako 15letá napsala své sestře Celině:

„Jaká milost, když se ráno cítíme bez odvahy, bez síly cvičit se v nějaké ctnosti. Pak přišel čas, abychom přiložili sekeru ke kořeni stromu (tím, že nepočítáme s nikým kromě Ježíše), ...lásku všechno zmůže. Ježíš se nedívá na naše velké činy ani na jejich obtíže, ale na lásku, s jakou jsou vykonány...“

Pro křesťany je podstatné dělat všední věci bez ohledu na to, co děláme. Bůh se nedívá na dary milujícího, ale na lásku darujícího. Abychom se cvičili v lásce, postačí ty nejmenší podně-

ty, nepatrné věci a skutky. Celý život se skládá z malých pozorností. V jednom dopisu sestře Leonii vyslovuje Terezie přesvědčení, že právě ty nejmenší, z lásky vykonané skutky jsou v Božích očích nejcennější a získávají si jeho srdce. Stále znovu se snaží Terezie poukázat na „malé prostředky“, které se u ní velice osvědčily: úsměv, když by-

chom raději ukázali mrzutý obličej, milé slovo, i když bychom raději mlčeli. Jednat mile s nepříjemným člověkem, být ke každému laskavý. Snažet chyby druhých a nedívat se jejich slabostí. Snad také vydržet trpělivě u své práce a nezkracovat ji, dovést modlitbu do konce, i když se nám zdá, že z ní nic neplyne. Být veselý bez ohledu na to, zda jsme prohráli, nebo si odnesli vítězství.

Dvě záležitosti, o kterých sama vypráví, nám mohou přiblížit její náhledy: „V komunitě je jedna sestra, která má talent, že se mi v žádném ohledu nelíbí, je-

jí způsob, její řeč, její charakter jsou velice nepříjemné. Ale je to svatá řeholní sestra, která je Bohu jistě velice příjemná; tak jsem chtěla nepodlehout této přirozené antipatii, láska přece nemůže spočívat v citech, nýbrž se musí vyjadřovat skutky. Nyní se snažím udělat pro tuto sestru to, co bych udělala pro nejmladšího člověka. Pokaždé, když ji potkám, prosím za ni milého Pána Boha a nabízím mu všechny její ctnosti a zásluhy...“

Nespokojila jsem se s tím, že se hodně modlím za tuto sestru, která mi způsobila mnoho bojů. Snažím se prokázat jí všemožně službu, a když upadnu do pokušení odpovédět jí nepříjemným způsobem, spokojím se s tím, že jí věnuji svůj nejlaskavější úsměv.“

K základním postojům malé cesty Terezie z Lisieux patří také bezpodmínečný život v okamžiku. Již jako smrtelně nemocná napsala Terezie dějiny svého života.

Jedna scéna, která se odehrála v karmelitánské zahradě, dovolu-je nám nahlédnout do jejího chápání „žít v okamžiku“.

„Sotva jsem sáhla pro pero, přišla jedna dobrá sestra s vidlemi na ramenou. Myslela si, že mě rozptýlí, když si se mnou trochu povykládá: seno, husy, kuřata, návštěva u lékaře, všechno přišlo na přetřes. Netrvalo to dlouho a přišla jiná sestra a pak ještě další sestra od sena a dala mi do klína květinu, myslela si snad, že mi tím přivodí poetické myšlenky...“

Milá Matko, Vy byste z toho měla velkou zábavu, když bych Vám chtěla v houšti zahrady vyprávět všechna dobrodružství, nenapsala jsem snad ani deset řádků, aniž bych nebyla vyrušena...“

Terezie šla cestou lásky, volila cestu „malých kroků“. Její malá cesta přinášela jejím se-

NOVÝ FILM O TEREZIČCE

V říjnu má přijít do kin film „Hrdinství, které naše doba nezná“ o sv. Terezii z Lisieux. Režisér Leonardo De Filippis již zfilmoval několik životopisů světců, např. Maximiliana Kolbeho a Jana od Kříže. Hlavní roli ztvárnila Lindsay Yunceová, která byla do své role zamilovaná.

strám odvahy, útěchu a světlo. Již za svého pozemského života rozdala nesčetné růže prožívané bliženské lásky.

Často vyslovila Terezie přání a jistotu, že i po smrti bude prokazovat dobro tím, že bude prosit za Církev a učit lidi své malé cestě. Svou neotřesitelnou důvěrou v Boha porosteme v lásce, věrností v malém se posvětime.

„Když zůstaneš vždy věrná tím, že ho budeš těšit malými věcmi, bude se cítit zavázán, aby ti pomáhal ve velkém.“

Cesta odevzdanosti a důvěry je cesta naděje. Nietzscheův hrůzný sen o nevyhnutelném pádu do nicoty proměnila Terezie v pád do milosrdné náruče Otcovy. Její zbrání proti nevěře, zoufalství a nedůvěře byla víra, naděje a důvěra. Jejím triumfem je láska.

Boží vůli plníme, když zachováváme jeho přikázání. V Janově evangeliu čteme: *Budete-li mě milovat, budete zachovávat má přikázání* (Jan 14,15). Láska je tedy prostředek, jak zkusit a naplnit Boží vůli. Nejmladší církevní učitelka chtěla být tedy láskou v srdci Církvě. Zvolila si život z lásky a napsala:

*Žít z lásky znamená
neváhat nést
nesmrtelný poklad
ve smrtelné skořápce.
Ty, Bože, Ty jsi láska
a já ryzí slabost,
tak nekonečná,
ještě vzdálenější,
než jitřní hvězda.
A přece, i když klesám
hodinu po hodině,
plný slitovnosti
přicházíš mě obejmout,
abys mě pozvedl,
plný milosti a odpuštění,
a tak žiji dále
z lásky.*

Mohli bychom doplnit básněň ve vztahu k Boží vůli a říct: „A naplň tak svou vůli, Pane!“

Preklad -lš-

Slovo biskupa

z plzeňského diecézního úředního věstníku Acta Curiae:

Milí spolubratři v kněžské službě, nedávno jsem dostal od pana poslance JUDr. Ing. Karase dopis, který předkládám v plném znění (k dopisu byl přiložen i text zmíněné novely zákona, který je k dispozici na biskupství):

V Praze, 14. května 2003
Vaše Excellence, otče biskupe, v druhé polovině měsíce června t.r. podám novelu zákona o umělém přerušení těhotenství, kterou již spolupodepsal pan poslanec Jan Karas a pan poslanec Petr Pleva.

Předpokládám, že tak ještě učiní i několik dalších poslanců. Tato novela bude pravděpodobně zařazena na projednání na říjnové schůzi Poslanecké sněmovny. V případě, že by došlo k přijetí této novely, nastal by v naší zemi stav, kdy by byl lidský život chráněn od okamžiku početí. Jedná se o zcela první pokus na půdě Poslanecké sněmovny novelizovat tento hluboce nemorální zákon.

I v případě, že by k přijetí této novely nedošlo, lze už jen jejím podáním předpokládat výraznou kultivaci svědomí řady zákonodárců i celé společnosti. Jako předkladatel tohoto zákona si však stále jedná o zlo takového rozsahu, které nemůže žádné „politické“ jednání přemoci. Dovolují si proto Vás poprosit, zda byste s věřícími Vaší diecéze postem a modlitbami napomohl k obrácení celé společnosti od kultury smrti.

*S prosbou o Vaše požehnání
JUDr. Ing. Jiří Karas
Poslanecká sněmovna
Parlament české republiky*

Prosbu pana poslance, abychom spolu s věřícími diecéze postem a modlitbami napomohli k obrácení celé společnosti od kultury smrti, považuji za velmi závažnou a žádám Vás, abyste se ji snažili spolu s věřícími vyplnit. Pro podporu této prosby

si dovolím ještě citovat slova MUDr. Petra Příhody, známého publicisty, který přednáší etiku na 2. lékařské fakultě UK, z jeho komentáře v Českém rozhlase 6 dne 20. 5. 2003:

Potratovost v Česku významně klesla. ...Za tento pozitivní statistický fakt vdčíme důslednější antikoncepci, ale tím se nenechme ukolébat. Zmíněné civilizační handicapy trvají. Mladé provdané ženy, ženy těhotné a mámy od malých dětí jsou na trhu práce těžce diskriminovány. Společnost tím potvrzuje, že dítě je břemenem. Současná kultura, vesměs komerční, se umí vzrušit mileneckým vztahem, manželskou nevěrou i sexuální deviací, ale rodičovství oslavit neumí. Příklad: ryzími verši o mamince zaujali Neruda, Březina, Seifert... A dost. Tatínkové jsou na tom ještě hůř. Média, reagující na iniciativu těch tří poslanců, se těmito skutečnostmi příliš nezabývala. Až na výjimky poskytla prostor vodopádům slov vydávaných za argumenty, ale vesměs šlo o inflační fráze. Připomenu jednu. K věci se vyjadřovali i odborníci. Poslaneckou iniciativu odmítli. Není divu. Ale moudře kývající hlavami připouštěli, že potrat je etický problém. Dále už nic. Co je to za pózu, připustíme-li existenci problému, ale už ani slovo o tom, jak ho řešit? Tuhle manýru, připustit, že je cosi jako etika, ale že nás nijak nezavazuje, pokládám za dosti záluďnou. ... Znovu je vidět, že jejich řešení (tj. těchto problémů - moje pozn.) nelze přenechat politice, žurnalistice, ba ani současné kultuře, ale že si s tím musí poradit každý sám.

Když selhává politika, žurnalistika, média, kultura, nesmí selhat církev, která má na to své již z evangelia osvědčené prostředky: půst a modlitbu. Bratři, děkuji za pochopení a naplnění výzvy.

Váš biskup
+ František Radkovský

DRAMATICKÝ POKLES PORODNOSTI NA UKRAJINĚ

Na mezinárodní konferenci „Rodina - dítě - stát“, která se konala v Kyjevě 16. - 18. května, pronesla Jevgenija Samborska dramatický apel k ukrajinskému národu, který stojí na prahu demografické katastrofy. V roce 1990 bylo na Ukrajině 482 000 sňatků a 192 800 rozvodů. V roce 2000 jen 274 500 sňatků a 197 300 rozvodů.

Kardinál A. Lopez Trujillo, prezident Papežské rady pro rodinu, hovořil o roli rodiny pro společnost a o posvátnosti manželství. Kardinál Lubomir Husar vyzval ve svém písemném pozdravu k ochraně lidského života od okamžiku početí až do přirozené smrti.

OBMĚNA NEJVYŠŠÍHO SODU USA?

Odchod tří doživotně jmenovaných soudců Nejvyššího soudu USA do důchodu dává prezidentu Bushovi možnost obnovit po 32 letech opět konzervativní většinu s kladnějším vztahem k ochraně života proti dosavadnímu složení, které v roce 1973 legalizovalo v USA potraty.

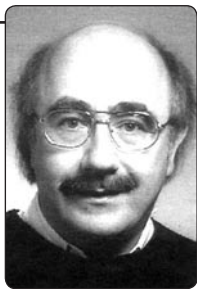
ÚSPĚŠNÉ PROTESTY

Jako odpověď na protesty především křesťanské veřejnosti stáhne síť supermarketů „Wal-Mart“ v USA ze svých prodejen tři časopisy pro muže, protože obsahovaly příliš mnoho „nahé kůže“. V minulosti již stáhl „Wal-Mart“ z Německa pornografické časopisy.

KATOLICKÁ ŠKOLKA V MONGOLSKU

Díky katolické církvi, která otevřela ve městě Erděnet v Mongolsku svou školku, má nyní 27 dětí vyhlídku na lepší budoucnost. Školka byla otevřena pro děti z nejhudších rodin. Zanedbané děti se zde učí základním hygienickým návykům a předávají tyto zkušenosti také svým rodičům a sourozencům. Tím se kladou základy pro jejich úspěšnou školní docházku.

Kath-net

Když se skutečně děje jeho vůle

Když se podíváme na různé návody, jak dosáhnout v životě úspěchu, pak ve většině případů čteme s naprostou samozřejmostí: „Musíš se naučit prosazovat svou vůli.“ Toho se držel také autor tohoto vyznání, dokud jednoho dne neprožil rozhodující zkušenost.

Jako kněz může člověk prožít obdivuhodné věci. K nim patří i životní příběhy, které lidé vyprávějí zcela spontánně, jakoby náhodou. Náhodou, protože přicházejí z nebe, i když se dějí na zemi.

Bůh je obdivuhodný ve svých svatých. Tento příběh mi vyprávěl jeden starý muž krátce před svou smrtí.

„Byl jsem úspěšný obchodník, ctižádostivý, bezohledný. Všechno muselo jít podle mých představ. Všichni museli tančit, jak jsem pískal, i Bůh. Když jsem měl problémy, prosil jsem ho, ale tak, aby se stala moje vůle.

Pak jednou, to mi bylo 40, jsem měl těžkou autonehodu. Rok jsem ležel v nemocnici. S mým podnikem to šlo z kopce. Žena mě opustila i s oběma dětmi. Když jsem se vrátil z nemocnice, zkusil jsem to znovu s podnikáním. Třikrát jsem však skončil v konkurzu.

Pak se dostavily deprese. Jedna za druhou. Prosil jsem znovu Boha, rozkazoval jsem mu, měl mě konečně uzdravit. Ale místo uzdravení přišla nervová klinika. Týdny, měsíce jsem ležel jako líné zvíře. Pak přišlo propuštění.

Na cestě z nemocnice jsem se zastavil v kostele, ne abych se modlil, ale byl jsem na smrt unavený a nemohl jsem dál. Posadil jsem se do poslední lavice ...

A pak se něco stalo. Nevím už, zda jsem usnul, nebo ne. Najednou jsem byl obklopen jasným světlem, byl jsem jako by ponořen do moře světla a lásky. Poznával jsem Boha a viděl jsem, že Bůh poznává mě, že mě miluje, bezmezně miluje. Viděl jsem, že Bůh o mně všechno ví a že zná celý můj život, všechny mé hříchy, všechno. Věděl o každém kroku, který jsem do-

šel udělat, a věděl všechno, co v mém životě ještě přijde.

Viděl jsem minulost, přítomnost a budoucnost v jednom. A cítil jsem nekonečnou lásku, jako by Bůh existoval jenom pro mne, jen pro mne samotného, a ne pro 5,5 miliardy dalších lidí.

Byla to láska, která nedělá žádné výčitky. Nestavěl přede mnou žádný z mých hříchů. Bůh mě prostě miloval takového, jaký jsem byl. Nijak mě neoslovoval, nepoháněl mě ostruhami vpřed jako lidé kolem: „Tak se konečně seber! Nechod' tak líně kolem dokola!“ Ne, nedokážu tu lásku vůbec pospat. 40 roků jsem prosazoval svou vůli v podnikání i v rodině. Stále jsem poroučel, i Bohu. Ale touto událostí se můj život otočil o 180°.

Pocítil jsem ten den hnus sám nad sebou, sám sobě jsem se jevil jako bezohledný tyran. A tento pocit mě dodnes zcela neopustil. Od té doby pociťuji vášnivou touhu konat Boží vůli a modlit se o poznání Boží vůle.

Protože jsem poznal, že Bůh pro nás lidi chce jen to nejlepší, nejmilejší, nejkrásnější. Ale my lidé stojíme jeho vůli v cestě. V podstatě stále předepisujeme Bohu, co má udělat. Jsme jako šachové figurky, které poroučejí hráči, jaký má udělat tah. Tak se chováme k Bohu.

Každý den se modlíme „Buď vůle tvá“, a když se ta vůle děje, protestujeme, neovládáme se, zoufáme si. Neuvěříte mi, jak děkuji Bohu, že jsem měl autonehodu! Jinak bych skončil v pekle. Nyní jsem Boží dítě a modlím se bez ustání: „Otče, děj se tvá laskavá vůle jako v nebi, tak i na zemi!“ Modlím se skoro stále, modlím se doma, i když jdu po ulici.

Když vidím na ulici dítě, modlím se k Bohu za toto di-

tě, aby se s tímto dítětem neděla egoistická vůle dospělých, ale vůle Boží. Dospělí se milého Boha neptají na jeho plány, jaké má s těmito dětmi.

Ve svém zážitku v kostele jsem mohl vidět, že Bůh má obdivuhodný plán s každým člověkem, nejen s prorokem Jeremiášem anebo se svatým Pavlem. S každým má Bůh svůj plán. Plán je v nebi a má se uskutečnit na zemi: jako v nebi, tak i na zemi. Bůh od věčnosti myslí na každého člověka s nepochopitelnou láskou. Bůh nosí každého od věčnosti ve svém srdci, ještě dříve, než se narodí na tento svět. V nebi je všechno dříve, než se to stane na zemi. Proto se stále modlím za všechny lidi, které potkávám: „Otče, ať se v těchto lidech stane tvá vůle, ne jejich!“

Modlím se tuto modlitbu také za politiky, za všechny, kteří řídí tento svět, aby se prosazovala vůle Boží, ne jejich.“

Rozhovor pokračoval ještě dlouho. Tento muž mi vyprávěl mnoho věcí, nad kterými jsem mohl jen žasnout. Stal se na zemi svatým. Ptal se ve svém životě jen na Boží vůli a tu si pro svůj život vyprošoval.

On sám se již nikdy zcela neuzdravil. Ještě dvakrát ho jeho lékař poslal na kliniku. Šel tam bez zdráhání. Šel, protože lékař mu to doporučil. Musel až do konce života brát léky. Jeho bolesti hlavy nikdy neustaly. A když upadl do deprese, musel zmobilizovat všechny síly, aby se udržel nad vodou. Ale nezoufal si.

Nikdy už nemohl vykonávat práci na plný úvazek. Bůh mu však svěřil úvazek pro volný čas: svěřil mu modlitbu za lidi celého světa, aby se na zemi děla nikoliv vůle lidí, ale vůle Boží. Aby se

na zemi prosadil velký Boží plán lásky, dobré vůle, pokoje a smíření, jak ho Bůh nosí od věčnosti ve svém srdci.

Tento muž pochopil ve svém srdci třetí prosbu z modlitby Otče nás. A já konstatuji stále znovu u lidí, kteří uzrálí ve víře, v naději a v lásce, kteří často prošli nejedním životním osudem, zkouškou, pokořením, že jsou naplnění hlubokým odporem ke svým vlastním názorům, přáním, náhledům a zájmům.

Zakusili na vlastním těle, co to znamená, konat v životě svou vlastní vůli. Zakusili, že ve vlastní vůli je mnoho škodlivých látek a mnoho egoismu. Proto nedůvěřují svému úsudku a nedůvěřují své vlastní vůli. Jsou to zcela zvláštní lidé a není jich málo. Oni pochopili to, co napsal sv. František ve Filothei:

„Nesmíme trvat na tom, že to nebo ono si přejeme a chceme, nýbrž musíme nechat Boha, aby chtěl a jednal, jak se líbí jemu. ... Protože tak on ponese odpovědnost za naše podnikání a bude pro nás chtít jen to nejlepší.“

Pro lidi, kteří to existenciálně prožili, stává se třetí prosba Otčenáše trvalou vášnivou modlitbou.

Takovým člověkem byl také Charles de Foucauld, který po mnoha blouděních jako voják a důstojník našel cestu ke Kristu a stal se světcem. Od něho pochází obdivuhodná modlitba, kterou se modlí mnoho křesťanů na celém světě:

Můj Otče, odevzdávám se Ti. Dělej se mnou, co se Ti líbí. Děkuji Ti za všechno, co máš se mnou v úmyslu, jsem na všechno připraven, všechno přijímám. Jen ať se splní Tvá vůle na mně a na všech lidech, pak už si nepřejí nic jiného. Do Tvých rukou vkládám svou duši. Odevzdávám se Ti, Bože, s celou láskou svého srdce, protože Tě miluji, a tato láska mě puď, abych se Ti odevzdal, vložil do Tvých rukou ve zcela bezvýhradné důvěře. Protože Ty jsi můj Otec.

Z Vision 2000
přeložil -lš-

Robert Schuman

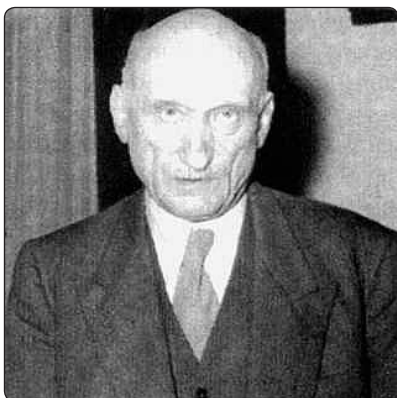
Vzpomínka na velkého Evropana Roberta Schumana nám může připomenout, že politika nemusí být vůbec nějaký špinavý obchod. Jeho ušlechtilá osobnost dává na srozuměnou, že božské normy nelze obětovat na oltář krátkodobého úspěchu. Jako křesťanský politik nikdy nezneužil církev k politickým cílům.

Robert Schuman se narodil 29. června 1886 v Luxemburgu jako syn lotrinských emigrantů. Jeho rodiče se po prusko-německé anexi Alsaska-Lotrinska za Bismarckovy éry přestěhovali do svobodného Luxemburgu. Zde vládla nálada nadnárodní evropské kultury a odpor k tehdejšímu nacionalistickému nadšení. Od mládí se Schuman stejně dobře pohyboval jak v prostředí německém, tak i francouzském. Po maturitě studoval v Bonnu právní vědy. Tam se zapojil do „Vědeckého katolického studentského svazu Universitas“, v něm se seznámil s teoretickými základy a praktickými možnostmi katolické sociální nauky. Svým striktně katolickým principem byl svaz automaticky orientován internacionálně, což bylo za bismarckovského národního nadšení zcela ojedinělé.

V době první světové války (1914–1918) byl Schuman činný u německé posádky, a pak v německé civilní správě.

Po válce chtěl vstoupit do benediktinského kláštera a stát se knězem. Jeden přítel ho od toho odradil: „Dnes chodí svatí v civilu! Katolické laické hnutí ve světě tě potřebuje.“ Schuman se usadil v Metz jako právník a brzy se stal poslancem francouzského národního shromáždění. 1940 se stal státním sekretářem. Během druhé světové války padl do německého zajetí. 1942 se mu podařil útek do Francie, kde se připojil k odboji. Po skočení války se stal francouzským ministrem

zahraničí. Jeho hlavním politickým cílem bylo smíření německého a francouzského národa a sjednocení Evropy na křesťanských základech. „Respekt k právu druhého je základem míru,“ říkal. 9. května 1950 vyhlásil tzv. Schumanův plán, kte-

rý byl prvním krokem k sjednocení Evropy a přivedl těžbu uhlí a výrobu oceli Francie a Německa pod jednu společnou správu. Jak revoluční plán to byl, poznáváme z toho, že socialistická strana (SPD) tehdy plán rozhodně zamítala. Jako praktikující katolík byl Schuman proti tehdejší nacionalistické módě. Žil stále z hodnot, které platí vždy. Proto byl schopný provádět reformy. Jeho odhodlaná tvář připomínala gotické kamenné sochy na portálech středověkých katedrál. Vyznačoval se rozhodností a velkorysostí. Spolu s Italem Acidem de Gasperim a Němcem Konrádem

Adenauerem vytvořili atmosféru, ve které Evropská rada porídila pro strasburskou katedrálu vitráž, která představuje Panu Marii jako patronku Evropy. To svědčí o tom, v jaké náboženské tradici se tehdy politici dívali na evropskou politiku. Pro své politické cíle Schumanovi často chyběla potřebná většina, takže musel uzavírat koalice. Nikoho však nenechával na pochybách, že světový názor jeho koalických partnerů ani protivníků nebyl jeho názorem. Proto z něho mohla také vycházet duchovně-mravní obnova. Svou jasností, čestností a obětavostí se Robert Schuman stal trvalým vzorem. Když v roce 1963 jako svobodný zemřel, celý svůj majetek odkázal sirotčincům. Znal Kristova slova o dětech: „Kdo přijme takové dítě v mém jménu, mne přijímá. Ale kdo jedno takové dítě, které ve mě věří, pohorší, tomu by bylo lépe, kdyby mu byl přivázan na krk mlýnský kámen a byl vhozen do moře. Andělé těchto dětí stále patří na tvář mého nebeského Otce“ (Mt 18n). Robert Schuman našel často řešení i v bezvýhodné situaci. Důvěřoval v Boží pomoc a věřil jeho slovům. Již několik let probíhá proces jeho blahorečení. Takového patrona by mohla ohrožená Evropa opravdu potřebovat.

Z Der Fels 6/2000
přeložil -lš-

Blahorečení otce sjednocené Evropy

Robert Schuman (1886–1963), muž, který umožnil vznik EU, by mohl být brzy pozdvížen k účtům oltáře. Jacques Paragon, postulátor v této kauze, oznámil v Římě, že proces blahorečení na diecézní úrovni stojí před zdárným dokončením, k němuž by mohlo dojít ještě letos.

Schumanova dvojí kulturní příslušnost jak k Francii, tak k Německu je klíčem k pochopení jeho vidění Evropy, jeho pojmu smíření a jeho představ o evropské jednotě.

Jacques Paragon byl někdejší spolupracovníkem Schumanovým. Jak prohlásil, život Roberta Schumana dokazuje, že je možné spojit věrnost křesťanským hodnotám s politickou činností. Pro tohoto otce Evropy byl katolicismus nejen vírou, ale i sociálním učením.

Tradiční rítus v Římě

Slavnou pontifikální mši svatou v tradičním předkoncilním latinském ritu podle misálu z roku 1962 slavil v římské bazilice Santa Maria Maggiore kardinál Dario Castrillon Hoyos, prezident papežské komise *Ecclesia Dei* za účasti 2000 věřících z Německa, Švýcarska, Itálie, Francie, Velké Británie, Anglie a Spojených států a s dalšími kardinály – kardinálem Alfonsem Maria Sticklerem z Rakouska, kardinálem Bernardem Lawem z Bostonu, kardinálem Jorgem Arturorem Medina Estevezem, emeritním prefektem Kongregace pro posvátné obřady, a arcibiskupem Juliem Heranzem, prezidentem Papežské rady pro interpretaci zákonů. K tzv. tradicionalistům patří např. Kněžské bratrstvo sv. Petra a řada klášterních komunit ve Francii anebo brazilské společenství sv. Jana Maria Vianneye, které je apoštolskou administraturou.

Kardinál Hoyos ve své homilii, jediném slovu, které nebylo pronášeno v latině, zdůraznil, že mešní rítus schválený papežem Piem V. (1566–1572) nesmí být „odbourán“. To, co sjednocuje oba rozličné rity, je společná víra v eucharistické tajemství, zdůraznil kardinál Hoyos. Přednesl také poselství, ve kterém vyslovil přítomným své požehnání Svatý Otec.

Kardinál Law prohlásil před novináři, že tato liturgická slavnost byla pro něho zdrojem hlubokého pohnutí a dojetí.

PODPORA MOSKVV SADDÁMOVU REŽIMU

V sídle irácké tajné služby byly nalezeny dokumenty, podle kterých před vstupem spojenců do Iráku Rusko významně vojensky podporovalo Saddámův režim. Členové irácké tajné služby se školili v Moskvě a byli odtud déle vedeni instrukcemi.

Kath-net

Bašta Pána Boha (22)

Sténaje klesl nemocný zpět do podušek. Oči měl zavřené. Pokojně a mlčky pak ležel, zatímco se jeho myšlenky vracely do minulosti.

„Milý příteli,“ řekl Coudrin, hluboce dojatý. „Ani jeden den jsem se nezapomněl pomodlit za toho, kdo mi přinesl kříž k mému primičnímu oltáři, a děkuji Bohu z celého srdce, že se vám dnes mohu za tuto službu odvděčit.“

Oblíčeji nemocného se rozzářil. Potom pokračoval v řeči, ale tak potichu, že se kněz musel naklonit uchem k němu.

„Ten den, co se to stalo v Irském semináři, jsem utíkal bez přemýšlení a jako smyslů zbavený ulicemi Paříže, protože odpor k běsnění v jakobínském klubu mě skoro udusil. Prchal jsem před svými bídnými kumpány, prchal jsem sám před sebou. Na mostě přes Seinu jsem se zastavil a zíral do kalné vody. Musel jsem se velmi bránit myšlenkám, abych skočil z mostu. Tam dole jsem chtěl najít klid. To by měl člověk pokoj od vši ošklivosti a zármutku, od trýznivých myšlenek. Ale cosi mě hnalo dál, přestože jsem se musel skoro silou odtrhnout od rozplývající se hloubky. Začal jsem život, který byl méně než živoření. Potloukal jsem se po bídných hospodách, zkoušel jsem utlumit svou ubohost kořalkou. Přespával jsem v nejvykřičenějších špeluňkách, ve vchodech, za vraty, v ústí kanálů, pod mosty Seiny. Jen jednu věc jsem už nemohl udělat – vrátit se ke svým bývalým kamarádům.“

Horečkou trýzněný muž se odmlčel a těžce oddechoval. Lomcoval jím dutý, dlouho trávající kašel. Kapesník, který si tiskl na ústa, byl rudý od krve. S útrpností mu podal kněz doušek vody. Po chvíli ale nemocný pokračoval ve vzpomínkách:

„Jednoho dne jsem přiběhl k verbířům, kteří bubnováním všude sháněli vojáky na polní

tažení proti Rakousku. Stal jsem se husarem, bojoval jsem s nimi v Belgii, v Alsasku, ve Falcku. V regimentu nebylo lepšího jezdece, odvážnějšího vojáka. Stokrát jsem dal svůj život v sázku, protože mi stejně připadal prázdný a bezcenný.

Byl jsem rychle povyšován. V Lutychu mě jmenovali poručíkem, ve Speyeru jsem se stal kapitánem. Přestože jsem byl v každé bitvě šíleně odvážný, zdálo se, jako bych byl chráněn proti bodákům a kulkám. Potom však, bylo to před Wormsem, mi kopí nepřátelské jízdy probodlo hrud. Dlouho jsem zůstal mezi životem a smrtí. Napůl vyléčený, ale ještě neschopný boje, vyprosil jsem si dovolenou a jel jsem domů do Vendée. Už léta jsem neviděl svou matku. V nemocničním táboře mě náhle přepadla touha po ní. Když jsem však přišel domů, byla už matka mrtvá. Kdosi mi řekl, že se pro mě utrápila hořem.“

Znovu udělal nemocný dlouhou pauzu. Kněz mu chtěl zabránit v další řeči.

Marně.

„Zpráva o smrti mé matky mi způsobila nesmírnou bolest. Skočil jsem zase na koně, pobídl ho ostruhami, až se vzeplal nohama do výšky. Pak jsem ho hnal dál, jel jsem jako ještě nikdy v životě, zcela bez cíle, pořád pryč. Nastávala noc, ale já jsem se řítit tmou stále dál, aniž bych dával pozor na cestu. Můj kůň už měl krvavou pěnu u huby, ale nedopřál jsem mu odpočinku. Najednou se s chroptěním zhroutil. Já sám jsem se těžce svalil na skalní útes a zůstal jsem ležet v bezvědomí. Druhého dne

mě tam našli v tratlišti krve lesní dělníci. Rána v plicích se znovu otevřela a způsobila silné chrčení krve. Když jsem se zase probрал z bezvědomí, ležel jsem na této posteli. Sestra Ave o mě pečovala s láskou, kterou mi předtím projevovala jenom moje matka. Když potom začala mluvit o knězi, nemohl jsem říci ne. A když teď zde stojíte vy, důstojnosti, připadá mi to jako zázrak.“

Vyčerpán klesl důstojník zpět do polštářů, zatímco mu Petr Coudrin utíral pot z čela. Za chvíli však přijal Boží milosrdenství ve svátosti smíření. Potom přišel sám Pán a svým tělem a krví nasytil nešťastníka, který po neklidném životě dosáhl na prahu smrti opět pokoje.

Posvátná radost prozářila líce umírajícího.

V jeho očích se objevilo světlo, jako by už viděl svit věčného Světla a věčné Krávy. Potom ale náhle sáhl po ruce kněze, který klečel vedle jeho lůžka a modlil se.

„Mou uniformu si musíte vzít, důstojnosti,“ zasípal s obrovskou námahou. „Já už ji nepotřebuji.“ A s úsměvem připojil: „V husarské uniformě vás nepoznají. Nikdo se vás neodváží zastavit. Kromě toho je v náprsní kapse papír...“

Těžký kašel přerušil slova, která chtěl říci, a z jeho úst vytryskl proud krve.

Petr Coudrin udělil umírajícímu poslední pomazání. Jiří Beaujean byl během posvátného úkonu v bezvědomí. Potom se ale jeho oči ještě jednou otevřely a on zašeptal tiše, ale srozumitelně:

„Kříž! Zachránil jsem kříž!“ Jeho tvář přelétl šťastný úsměv.

Nato mu kněz zatlačil oči k věčnému spánku.

Stráže na Joubertově mostě se velice podivily, když toho večera přešel kolem nich s řinčením ostruh husarský rytmistr. Pozdravili tak různě, jak jen uměli, za což jim důstojník přívětivě pokynul.

„Copak ten chce v Montbernage?“ bručeli si, když už byl pryč. Ano, to kdyby tak byli věděli!

PEKAŘSKÝ CHLAPEC PORAZIL BATALION

Velitel Carabin držel slovo. Domovní prohlídky byly sice teď v Montbernage na denním pořádku a Carabin při nich mocně řinčel svou šavlí a strašně vyhrožoval, ale vždycky předtím oznámil své sestřence přesné místo a hodinu přepadení. Ta se už postarala, aby nic podezřelého nebylo k nalezení.

Horší ovšem bylo, že se zakrátko pustili do takových prohlídek také jakobíni a občanství gardisté, a mnohdy se stalo, že sedlák Pasquier probudil uprostřed noci kněze Coudrina, protože před vraty do dvora rachotily pažby pušek revolucionářů. Sotva si stačil obléknout to nejnějnější, vyskočil pronásledovaný oknem své ložnice do dvora, unikl skrytým východem a prchal po úzkých a nebezpečných cestách do hor. V některé skalní jeskyni pak strávil zbytek noci. Někdy se celé dny nemohl vrátit, protože byl statek přísně střežen a hemžilo se to tam jakobíny a občanskými gardisty.

Také bylo nutno vzdát se pravidelných bohoslužeb ve stodole. Tři kněží, kteří se teď v Montbernage ukrývali, slavili nejsvětější oběť v domcích vesničanů, kde ovšem bylo jen málo místa. Pavel Convertier, trubač, troubil vždy večer předtím řadu nových tajných signálů. Tak Montbernage vědělo, kde a kdy se příštího dne koná bohoslužba.

(Pokračování)

DOBROVOLNÍCI

Na 45 kněží se v Hongkongu přihlásilo dobrovolně, že budou poskytovat svátosti nemocným na SARS. Biskup Josef Zen obvinil vládu v Hongkongu, že chce zneužít atmosféry vyvolané nemocí k urychlenému přijetí tzv. antisubversního zákona, který má zabránit vyslovení jakéhokoliv odlišného názoru v bývalé britské kolonii.

**Pouť do Medžugorje na Narození Panny Marie,
7. – 15. září 2003.**

Na tuto pouť je možné se závazně přihlásit do konce července u paní Dany Poláškové na níže uvedené adrese nebo telefonicky na čísle: 572 632 284. Volat můžete denně od 9.00 do 14.00 hod. a od 18.00 hod. Pouť bude zajištěna přes centrum Verité v Praze (pan Dr. Mráček).

Cena zájezdu: pokud bude autobus obsazen z okolí Uh. Brodu, je cena 1840 Kč, jinak 1980 Kč (kněží a řeholníci zdarma); cena za nocleh je 5,5 EUR/den (33 EUR celkem). Pro skupinu 10 lidí přijedeme na libovolné místo, pro pět lidí vybočíme z trasy až o 20 km, na trase zastavíme i 1-2 lidem. Bližší informace Vám budou podány na tel. č. 572 632 284 nebo na adrese: Dana Polášková, Družstevní 1560/C, 688 01 Uher- ský Brod.

V neděli 22. června 2003 se koná **tradiční pouť u sv. Antonínka v Krakovci**. V 10 hod. vyjde z Krakovce průvod na horu Světinu. V 10.30 hod. začíná v kapli poutní mše svatá. Odpoledne ve 14 hod. budou v kapli hodinky ke sv. Antonínovi a svátostné požehnání.

Umělecké sdružení Elgar si vás dovoluje pozvat na provedení **MISSY SOLENNIS** hudebního skladatele MILOŠE BOKA, při které bude ve světové premiéře uvedena i část **ORATORIA SVATÁ ZDISLAVA „Nekonečná sláva Boha Otce“**. Účinkují: sólisté, varhaník, Karlovarský smíšený sbor, Dětský symfonický orchestr při ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary-Rybáře, Čeští symfoničtí sólisté, Dětský sbor Mariella Plzeň, dirigent: Miloš Bok. Koncerty se uskuteční při mši svaté v neděli **22. června 2003** v 10.00 hod. – jezuitský kostel v **Klatovech** a **22. června 2003** od 17.00 hod. v chrámu Matky Boží před Týnem v **Praze**. Vstupné dobrovolné.

Řehole a život menších bratří je toto: Zachovávat svaté evangelium našeho Pána Ježíše Krista životem v poslušnosti, bez vlastnictví a v čistotě.

Řád minoritů sv. Františka z Assisi zve z řad mladých mužů všechny zájemce o řeholní život v duchu zásad sv. Františka z Assisi **na exercicie ve dnech 7. až 10. července 2003. Další termín je od 1. do 3. srpna 2003.** Konvent minoritů u Matky Boží, Kosmákova 45, 586 01 Jihlava, tel. číslo: 567 303 604, případně e-mail: jih-min@volny.cz

12 000 VOJÁKŮ NA 45. POUŤ DO LURD

Dne 14. května zaplavily Lurdy zástupy vojáků, kteří sem pravidelně rok co rok putují. Počátek poutí sahá do roku 1948, kdy jeden voják, evangelík, kmotr na smrt nemocného dítěte, požádal katolického kolegu, aby s ním a s dítětem jel do Lurd, protože je to nezvratné přání umírajícího dítěte. Dítě se po ponoření do lurdské vody zcela uzdravilo. Byl to tehdy první poutní vlak, který jel z Německa do Lurd. Ředitel Hospitalité v Lurdech řekl: „Zázraky jsou znamení. Když se nyní na německém děvčátku stalo znamení, pak je to důkaz, že my, Němci a Francouzi, kteří jsme se tak nenáviděli během válek, se nyní musíme opět smířit. A to jde jen tehdy, když se spolu modlíme.“

Velitel letošního tábora řekl: *Pro nás vojáky je to přiležitost, abychom se zamysleli nad tím, k čemu tu vlastně jsme. Nikoliv proto, abychom vedli války, ale abychom přispívali ke smíření a udržení míru. A abychom přemýšleli nad tím, že to není žádná hra, že nejsme žoldáci, nýbrž musíme stát ve službách vyšší moci.*

Kath-net

Liturgická čtení

Neděle 15. 6. – slavnost Nejsvětější Trojice

1. čt.: Dt 4,32-34.39-40
Ž 33(32),4-5.6+9.18-19.20+22
Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)
2. čt.: Řím 8,14-17
Ev.: Mt 28,16-20

Pondělí 16. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 6,1-10
Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4
Odp.: 2a (*Hospodin uvedl ve známost svou spásu.*)
Ev.: Mt 5,38-42

Úterý 17. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 8,1-9
Ž 146(145),2.5-6.7.8-9a
Odp.: 1b (*Duše má, chval Hospodina!*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Mt 5,43-48

Středa 18. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 9,6-11
Ž 112(111),1-2.3-4.9
Odp.: 1a (*Blaze muži, který se bojí Hospodina.*)
Ev.: Mt 6,1-6.16-18

Čtvrtek 19. 6. – slavnost Těla a Krve Páně

1. čt.: Ex 24,3-8
Ž 116(115),12-13.15+16bc.17-18
Odp.: 13 (*Vezmu kalich spásy a budu vzývat jméno Hospodinovo.*)
Nebo: *Aleluja.*
2. čt.: Žid 9,11-15
Ev.: Mk 14,12-16.22-26

Pátek 20. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 11,18.21b-30
Ž 34(33),2-3.4-5.6-7
Odp.: srov. 18b (*Hospodin vysvobodil spravedlivé z každé jejich tísně.*)
Ev.: Mt 6,19-23

Sobota 21. 6. – pam. sv. Aloise Gonzagy

1. čt.: 2 Kor 12,1-10
Ž 34(33),8-9.10-11.12+15
Odp.: 9a (*Okuste a vízte, jak je Hospodin dobrý.*)
Ev.: Mt 6,24-34

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	15. 6.	16. 6.	17. 6.	18. 6.	19. 6.	20. 6.	21. 6.
Antifona	746	1044	1060	1075	759	1106	1754
Žalm	783	783	786	783	783	785	783
Ranní chvály:							
Hymnus	746	1045	1061	1076	759	1107	1755
Antifony	747	1046	1062	1076	760	1107	1123
Žalmy	813	1046	1062	1076	813	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	748	1049	1065	1079	761	1111	1756
Antifona k Zach. kantiku	748	1049	1065	1080	761	1111	1757
Prosby	748	1049	1065	1080	761	1111	1757
Záv. modlitba	749	1050	1065	1080	762	1112	1392
Modlitba během dne:							
Hymnus	749	1050	1066	1081	762	1112	1127
Antifony	749	1051	1066	1081	763	1113	1128
Žalmy	818	1051	1067	1081	1265	1113	1128
Krátké čtení	749	1054	1069	1084	763	1115	1130
Záv. modlitba	749	1054	1069	1084	762	1116	1131
Nešpory:							
Hymnus	742	750	1055	1071	755	764	1117
Antifony	743	751	1056	1071	756	765	1118
Žalmy	743	751	1057	1072	756	765	1118
Kr. čtení a zpěv	745	753	1059	1074	758	767	1120
Ant. ke kant. P. M.	745	753	1059	1074	758	767	1121
Prosby	745	754	1059	1074	758	767	1121
Záv. modlitba	749	749	1060	1075	762	762	1122
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1242	1260

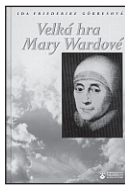
Matice cyrilometodějská s. r. o. nabízí knihy z jiných nakladatelství

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 587 405 431, fax: 585 222 803

Ida Friederike Görresová: VELKÁ HRA MARY WARDOVÉ

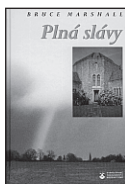
Životopisná skica zakladatelky Institutu blahoslavené Panny Marie (anglické panny). Každá stěžejní epizoda této knihy se opírá o spolehlivá historická fakta. Pro rozhovory a monology Mary Wardové jsou použity zejména sbírky životních pravidel a výroků zakladatelky Institutu. Idě Görresové se tak podařilo přiblížit osud této velké Angličanky v širších historických souvislostech.

*Karmelitánské nakladatelství,
váz., A5, 188 stran, 169 Kč*

Bruce Marshall: PLNÁ SLÁVA

Církev je plná slávy i přes hříšnost a nedokonalost lidí, kteří se k ní hlásí. Její slávou totiž je Bůh, který skrze ni promlouvá k světu. To je poselství historického románu B. Marshalla, který zachycuje dobu od r. 1908, první světovou válku a počátek druhé. Prostřednictvím hlavní postavy – poctivého a charakterního kněze Edmunda Smitha – nahlížíme do života jeho skotské farnosti se všemi radostmi a bolestmi. Otec Smith však ve všech náročných životních situacích obstojí.

*Karmelitánské nakladatelství, 4. vydání, v KN I,
váz., A5, 164 stran, 169 Kč*

MAJÍ NÁM CO ŘÍCT? Rozhovory vedené Józefem Augustynem

Známý polský jezuita tentokrát není v roli dotazovaného či spisovatele, ale sám vede rozhovory s významnými

mi osobnostmi katolické církve v České republice. Jsou to tyto osobnosti, které hovoří o tom, co může dát světu dnešní církve: Miloslav Vlk, Jan Graubner, Václav Malý, Jan Pavlík, Karel Pilík, Michael Slavík, Antonín Forbelský, Zdeněk Wasserbauer, Artur Matuszek.

*Karmelitánské nakladatelství,
váz., zúž. A5, 142 stran, 139 Kč*

DO VÝŠKY VOLÍM PÁD

Max Kašparů v rozhovoru s Janem Paulasem

Psychiatr, jáhen a neúnavný autor populárních publikací, ale také ochotnický herec a „věčný student“ – to všechno je Max Jaroslav Kašparů (nar. 1950). Knižka, která se nyní dostává do rukou čtenářů, je poutavým a poctivým svědectvím o člověku, který má přes všechny akademické diplomy velký smysl pro humor, je ochotný vždy poradit a potěšit, protože má z celé duše rád lidi a své povolání.

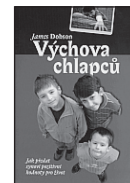
*Karmelitánské nakladatelství,
váz., zúž. A5, 282 stran, 259 Kč*

James Dobson: VÝCHOVA CHLAPCŮ

Rozsáhlá práce předního amerického psychologa, který se stal v oblasti výchovy poradcem několika amerických prezidentů, nás uvádí do světa chlapců. Zejména do jejich nesnadné výchovy a také do nelehkého postavení mužů a otců v extrémně zfeminizovaném světě. Přičemž za klíč ke kvalitnímu otcovství považuje J. Dobson především cílené budování vztahu s dětmi a dostatek času pro ně.

*Návrat domů,
brož., A5, 320 stran, 297 Kč*

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.